

Arrest

nr. 307 676 van 3 juni 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. De verzoekende partijen hun asielmotieven zijn onderling verknocht en de uiteenzetting van de middelen in hun verzoekschriften is, op enkele toevoegingen in het verzoekschrift van verzoekster na, identiek. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken omwille van hun onderlinge verknochtheid worden samengevoegd.

1.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

De verzoekende partijen, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 1 januari 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 4 januari 2022 om internationale bescherming. Op 14 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 december 2023 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent een katholieke christen en behoort tot de Igbo etnie. U spreekt Igbo, Okwane en Engels. U bent gehuwd en hebt vier kinderen.

U bent geboren op (...) april 1991 te Obi-Obieti (Ukwuani LGA, Delta state). U heeft waarschijnlijk oudere broers en zussen die u nooit heeft ontmoet. Uw ouders beëindigden hun relatie voordat u geboren bent. Uw vader nam geen verantwoordelijkheid en uw moeder kon uw scholing niet betalen. Op 5-jarige leeftijd werd u ondergebracht bij een vrouw genaamd M(...), die woonachtig was in Agima. U mocht enkel naar school gaan indien u uw huishoudelijke taken had volbracht. In totaal heeft u zes jaar onderwijs genoten. Toen u 8 jaar oud was, liet M(...) u besnijden met akkoord van uw moeder. Vijf jaar later werd u verkracht door een politieagent die bij M(...) verbleef. In uw tienerjaren verhuisde u naar een gepensioneerde vroedvrouw in Igodo (Ika South LGA, Delta state). U leerde het werk en werkte met haar samen in haar thuispraktijk. In 2010 begon u een relatie met O(...) N(...) (O.V. nr. (...)- C.G. nr. (...)). Jullie dochter H(...) N(...) werd geboren op (...) april 2011. Eveneens in 2011 stierf de man waarmee uw moeder hertrouwd was. Tussen 2011 en 2016 overleed uw halfzus A(...) omwille van haar besnijdenis. In 2013 raakte uw partner O(...) betrokken bij een grondconflict. Het escaleerde tot een fysiek gevecht waarbij hij de zoon van een gepensioneerde soldaat met een stok sloeg. Deze overleed aan zijn verwondingen. Eveneens in 2013 was u zwanger en keerde u terug naar uw moeder in Obi-Obieti. Daar werd u eenmaal opgezocht door de gepensioneerde soldaat die op zoek was naar uw partner O(...). Hij sprak met uw moeder en zij vertelde niet te weten waar u was. U durfde niet terugkeren naar Igodo en bleef in Obi-Obieti. Op 1 december 2013 betaalde de familie van O(...) de bruidsschat waardoor jullie traditioneel huwelijk werd afgesloten. Jullie zoon S(...) N(...) werd op (...) januari 2014 geboren.

Intussen werd u thuis door uw moeder en stiefvader gepest en geïntimideerd. U werd onder druk gezet te hertrouwen na de schijnbare verdwijning van uw echtgenoot O(...). U werd ook meermaals op straat gezet omdat u weigerde uw dochter H(...) te laten besnijden. In tegenstelling tot uw zoon, kon uw dochter niet naar school omdat u vreesde dat uw moeder haar vanop school zou ontvoeren om haar te laten besnijden. 's Nachts sliep u met uw dochter rond uw middel gebonden zodat uw moeder haar niet onopgemerkt zou kunnen meenemen. Aangezien u uw dochter overal mee naartoe nam, kon u moeilijk in uw levensonderhoud voorzien. In 2015 verwittigde een buurman u dat uw moeder probeerde uw dochter mee te nemen terwijl u aan het werk was. In 2016 werd uw stiefvader gedood omwille van een grondconflict. U en uw moeder zagen hoe een man hem neerschoot tijdens een discussie over een stuk land. De man dreigde dat u het land niet mocht betreden. Eveneens in 2016 ontmoette u op uw werkplaats een vrouw die zichzelf voorstelde als 'A(...)'. Later vernam u dat K(...) haar stamnaam is. Ze zou u kunnen meenemen naar een plaats in het buitenland waar u zou kunnen werken en uw kinderen naar school zouden kunnen gaan. U zou

de reiskosten achteraf terugbetalen. Er werd niets afgesproken over de kosten of het terugbetalingsplan. U ging akkoord.

Op 6 juni 2016 verlieten u en uw kinderen Nigeria. Uw voornaamste vertrekmotief was de bescherming van uw dochter tegen besnijdenis. Jullie reisden via Abuja en Kaduna naar Agadez in Niger. Eenmaal in Libië zei de vrouw dat u diende te werken als prostituee om uw reiskosten terug te betalen. U weigerde en werd door haar op straat gezet. U ontmoette een Yoruba man die u in contact bracht met een Arabische man. U kon overleven door kleine jobs voor hem te doen. Op een dag werden u en uw kinderen gevat en opgesloten in een illegaal detentiecentrum. U stelde voor de vrouwelijke gevangenen te begeleiden bij hun zwangerschap en bevalling. Als wederdienst hielp een Arabische man u om verder te reizen naar Europa.

Begin 2017 arriveerden u en uw twee kinderen in Italië. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 februari en 8 april 2017. U maakte een Facebookprofiel aan. Toen A(...) u een vriendschapsverzoek stuurde, blokkeerde u haar. Via Facebook werd u gecontacteerd door uw echtgenoot O(...), die in Duitsland bleek te zijn. U vertrok naar Zwitserland en verzocht er internationale bescherming op 17 juni 2017. U reisde meteen verder naar Duitsland, waar u herenigde met uw echtgenoot en asiel aanvraag op 22 juni 2017. Op (...) april 2018 werd jullie dochter M(...) N(...) geboren in Ehingen. Uw dochter E(...) N(...) werd op (...) januari 2020 in Ulm geboren. Uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen op 12 oktober 2020 en 17 december 2021. Eveneens in december 2021 keerde uw schoonzus H(...) N(...) terug naar Nigeria na een lang verblijf in Zuid-Afrika. Ze werd vermoord door de familie van de man waarmee uw echtgenoot in 2013 een grondconflict had. U vertrok naar België met de trein. Op 4 januari 2022 diende u een verzoek in om internationale bescherming voor uzelf en uw vier kinderen. Diezelfde dag verzocht uw man O(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) eveneens internationale bescherming in België. Eén of twee maanden later werd uw moeder thuis opgezocht door A(...), die vroeg naar de terugbetaling van uw schuld van 2 miljoen naira. In december 2022 klopte ze nogmaals aan bij uw moeder.

In geval van terugkeer naar Nigeria vreest u gedood te worden door de mensen waarmee uw man een grondconflict had in 2013. In hoofde van uw drie dochters vreest u dat zij besneden zouden worden.

U heeft nog contact met uw moeder. Uw laatste telefonisch contact met uw vader dateert van 2018.

U legt volgende stukken neer: (1) een medisch attest betreffende de door u ondergane besnijdenis, opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 18 mei 2022, (2) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter H(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 18 mei 2022, (3) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter M(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 18 mei 2022, (4) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter E(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 18 mei 2022, (5) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter H(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 7 juni 2023, (6) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter M(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 7 juni 2023, (7) een medisch attest betreffende de niet-besnijdenis van uw dochter E(...) N(...), opgesteld door dr. M(...) te Erezee op 7 juni 2023, (8) een verklaring op eer van GAMS betreffende H(...) N(...), door u en uw echtgenoot ondertekend te Luik op 4 juli 2023, (9) een verklaring op eer op naam van GAMS betreffende M(...) N(...), door u en uw echtgenoot ondertekend te Luik op 4 juli 2023, en (10) een verklaring op eer van GAMS betreffende E(...) N(...), door u en uw echtgenoot ondertekend te Luik op 4 juli 2023.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven stelde u omwille van twee redenen herkomstland te zijn verlaten. U verwees enerzijds naar het grondconflict waarbij uw echtgenoot betrokken was en anderzijds naar de besnijdenis van uw dochter (notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder 'notities'), p. 11).

Toen later de vraag werd gesteld omwille van welke redenen u Nigeria had verlaten, wees u naar opnieuw naar de besnijdenis van uw dochter. U vermeldde ook het pestgedrag van uw stiefvader (notities, p. 17). Pas

aan het einde van het persoonlijk onderhoud vertelde u uw stiefvader ook betrokken was in een conflict over een stuk grond. In 2016 escaleerde de ruzie tot een fysiek gevecht waarbij hij neergeschoten werd. Er werd gevraagd waarom u dit incident niet eerder had vermeld. U stelde enkel bevestigd te zijn geweest over uw vertrekmotieven en terugkeervrees. De moord op uw stiefvader houdt geen verband met de reden waarom u Nigeria verliet en niet kan terugkeren (notities, p. 22). U bevestigde uitdrukkelijk geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben omwille van de moord op uw stiefvader (notities, p. 23).

Een gelijkaardige bemerking wordt gemaakt in verband met het reisgeld dat u nog verschuldigd bent aan de Nigeriaanse vrouw 'A(...)' of 'K(...)'. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt reeds aangetast door de vaststelling dat u tijdens uw asielprocedure in Duitsland niets had vermeld over een vrouw die u onder druk had gezet om in Libië sekswork te verrichten en waaraan u nog 2 miljoen naira verschuldigd bent. Op 19 januari 2023 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in bij de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit de stukken, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u enkel internationale bescherming verzocht omwille van een eigendomsconflict tussen uw vader en uw oom (niederschrift (...)) (verder 'niederschrift'), p. 4-5). U bevestigde geen andere asielmotieven te hebben (ibidem, p. 5). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met uw Duits asielsdossier. U ontkende de vaststelling dat u in Duitsland niets had gezegd over A(...), de prostitutie of schulden (notities, p. 22). Verder kan verwezen worden naar de bevreemdende timing. Pas in 2022, zes jaar na uw vertrek uit Nigeria, ging A(...) naar uw ouderlijk huis om naar de terugbetaling te vragen (notities, p. 13). U kon niet toelichten waarom zij in de jaren voordien daartoe geen actie had ondernomen (notities, p. 14). De gegrondheid van uw vrees kan eveneens niet overtuigen. In 2017 stuurde A(...) u een vriendschapsverzoek op Facebook, waarop u haar simpelweg blokkeerde. Sindsdien heeft ze u niet meer gecontacteerd (notities, p. 13). Ook uw moeder kon haar meteen wegsturen toen ze bij uw ouderlijk huis aanklopte. Uit uw verklaringen kan aldus geen gegronde vrees worden afgeleid. U stelde zelf: "ik ben niet echt bang voor die vrouw. [...] Ik heb niet echt nagedacht over mijn vrees voor de vrouw, omdat dat niet mijn voornaamste probleem is" (notities, p. 14). Hierbij beriep u zich opnieuw op de problemen van uw man en de besnijdenis van uw dochters.

In verband met de problemen van uw echtgenoot O(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) dient echter te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent het grondconflict waarbij hij in 2013 betrokken zou zijn geraakt. Hiertoe wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die werd genomen in hoofde van uw echtgenoot.

In geval van terugkeer naar Nigeria beroept u zich eveneens op een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) in hoofde van uw minderjarige dochters H(...), M(...) en E(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)). Hierover kunnen meerdere opmerkingen worden gemaakt.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat u dit asielmotief laattijdig heeft aangehaald. Uw eerste dochter werd geboren in Nigeria op 19 april 2011. U wou haar grootbrengen in het dorp van uw partner O(...), zodat uw moeder haar niet zou kunnen laten besnijden. Toen uw partner in 2013 vermist raakte, zag u zich genoodzaakt om met uw dochter naar uw moeder in Obi-Obieti te verhuizen. De daaropvolgende jaren ondernam uw moeder meerdere pogingen om uw dochter te laten besnijden. U ontwikkelde allerlei strategieën om haar te beschermen, maar verliet uiteindelijk Nigeria op 6 juni 2016 om in de veiligheid van uw dochter te kunnen voorzien. Een jaar later diende u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2017 werd u op de zetel van de BAMF voor de eerste keer geïnterviewd over de redenen waarom u Nigeria had verlaten en niet kan terugkeren. Opmerkelijk genoeg repte u geen woord over uw moeder, uw dochter of besnijdenis. De interviewer vroeg of het conflict met uw oom uw enige vertrekmotief was, waarop u "ja" antwoordde (niederschrift, p. 5). U bevestigde dat uw twee kinderen geen eigen asielmotieven hebben (ibidem, p. 6). In de loop van uw asielprocedure in Duitsland werden uw dochters M(...) en E(...) geboren. U was aldus moeder van drie meisjes toen u op 12 oktober 2020 nogmaals geïnterviewd werd door de Duitse asielinstanties. Opnieuw verwees u enkel naar het interpersoonlijk conflict met uw oom (anlage zur sitzungsniederschrift (...) dd. 12 oktober 2020 (verder 'anlage'), p. 1). U sprak wel over uw kinderen, maar vermeldde besnijdenis niet (ibidem, p. 3). U bevestigde geen toevoegingen of opmerkingen te hebben (ibidem, p. 4). De BAMF nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de asielaanvraag van u en uw kinderen. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd. U kreeg een bevel om Duitsland te verlaten en vertrok naar België. Op geen enkel moment tijdens uw vier jaar durende asielprocedure in Duitsland maakte u een melding van de besnijdenis die u vreest in hoofde van uw dochters. Uw nalatigheid staat haaks op de ernst van deze vervolgingsvrees die u in het kader van uw Belgische asielprocedure poneert. Hierover bevestigd, stelde u in Duitsland besnijdenis onvermeld te hebben gelaten omdat u aanvankelijk dacht dat ze ook daar meisjes besnijden: "ik hoorde dan dat ze in Duitsland helemaal geen kinderen besnijden. Nadat ik dat vernomen had, heb ik het hen verteld, maar ze vonden het misschien te laat. Ik zei toen: 'ik wil niet dat ze mijn kinderen besnijden'. Ze zeiden: 'je had het eerder moeten zeggen'" (notities, p. 21). Uw verklaring kan geenszins

worden aangenomen. Van een Engelstalige vrouw die over een gsm en internet beschikte, kan verwacht worden dat zij zich informeert. Uw uiteindelijke vermelding van vrouwenbesnijdenis in Duitsland is bovendien niet meer dan een blote bewering. In de 66 pagina's die het CGVS van de BAMF ontving, wordt het onderwerp door u nergens aangehaald. Uw laattijdige vermelding en onwaarachtige verklaringen hieromtrent getuigen geenszins van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Ten tweede rijzen een aantal vraagtekens bij de familiale achtergrond van u en uw echtgenoot O(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)). Er werd reeds vastgesteld dat u wisselende verklaringen aflegde over de redenen waarom u Nigeria verliet en asiel vroeg in Europa. Dergelijke inconsistenties werden ook in uw familiesamenstelling opgemerkt. In Duitsland legde u een op 7 december 2013 gedateerde huwelijksakte neer waaruit blijkt dat uw vader overleden is. In uw geboorteakte en een schriftelijke verklaring van uw moeder, beiden opgesteld in juni 2018, wordt eveneens gewag gemaakt van een overleden vader. Deze informatie werd door u bevestigd op 4 juli 2017 (niederschrift, p. 3) en 12 oktober 2020 (anlage, p. 1). Volgens uw verklaringen in België zou uw vader nog woonachtig zijn in uw geboortedorp Obi-Obieti. In 2018 zouden jullie elkaar nog telefonisch hebben gesproken (notities, p. 8). Verder sprak u in Duitsland over uw vrees voor uw oom, die u identificeerde als de oudere broer van uw vader. In België stelde u daarentegen enkel een oom langs moederszijde te kennen (notities, p. 10). Wat uw broers en zussen betreft, maakte u eerst gewag van drie zussen en drie broers (niederschrift, p. 3). Bij een volgend interview sprak u dan weer over twee zussen en een broer (anlage, p. 3). Daarna stelde u enkel twee halfbroers en twee halfzussen langs moederszijde te hebben (verklaring DVZ dd. 27 januari 2022, vraag 16). Tijdens uw meest recente interview verklaarde u broers en zussen te hebben die u nooit leerde kennen. U kent enkel de halfbroers en -zussen die u eerder had benoemd (notities, p. 8-9).

Bij confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen uit uw Duits asioldossier herhaalde u veel familieleden niet te kennen (notities, p. 24).

Er werden gelijkaardige contradicties opgemerkt in de verklaringen van uw echtgenoot O(...) – de vader van de dochters waarvoor u internationale bescherming verzoekt. In het kader van zijn asielpprocedure in Duitsland maakte hij gewag van vier broers en twee zussen, met name F(...), P(...), A(...), U(...), B(...) en H(...). Ze woonden allemaal in Duitsland (niederschrift (...) dd. 18 augustus 2016 (verder 'niederschrift man'), p. 6). Daarentegen sprak hij bij de Belgische asioldiensten slechts over één zus genaamd H(...), een naam die hij in Duitsland nergens had vermeld. Hij bevestigde geen halfbroers of -zussen en geen andere overleden broers of zussen te hebben. Hij ontkende dat hij familie in Europa heeft ((...), notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder 'notities man'), p. 7-8). Tot slot kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenoot omtrent de dood van zijn ouders – uw schoonouders en de grootouders van uw drie dochters. Op 18 augustus 2016 stelde hij dat zijn vader overleden is en zijn moeder in Lagos woont (niederschrift man, p. 3). Op 26 januari 2022 stelde hij dat zijn vader en moeder beiden overleden zijn, respectievelijk 5 jaar en 2 jaar geleden, of in 2017 en 2020 ((...), verklaring DVZ dd. 26 januari 2022, vraag 13). Het daaropvolgende interview gaf hij enkel aan dat zijn ouders waren gestorven nadat hij Nigeria verlaten had, dus na augustus 2013 ((...), vragenlijst CGVS dd. 20 oktober 2022, vraag 3.5). Tijdens zijn laatste interview situeerde hij de dood van zijn beide ouders eerst in 2013 (notities man, p. 7). Uw echtgenoot kon de discrepanties niet ophelderen. Integendeel, hij stelde plots dat zijn ouders nog leefden tijdens zijn asielpprocedure in Duitsland (notities man, p. 21). Ze zouden aldus niet in 2013 zijn gestorven, maar in de periode 2015-2020 nog in leven zijn geweest. In dit verband dient nog verwezen te worden naar het Facebookprofiel van uw schoonmoeder. Uw man bevestigde de beheerder te zijn van het profiel op naam van N(...) O(...) (notities man, p. 22). Uit zijn vriendenlijst blijkt dat hij verbonden is met B(...) N(...) – een vrouw met dezelfde naam en leeftijd als zijn moeder (notities man, p. 7). Het profiel van zijn moeder toont duidelijk dat zij nog online actief was tot minstens 19 juli 2020, en niet eind 2013 gestorven was zoals hij eerder beweerde ((...), map 'landeninformatie' – stuk 1). Teneinde de vervolgingsvrees en beschermingsnood van uw minderjarige dochters te beoordelen, is het belangrijk een duidelijk beeld te schetsen van het profiel en de familiale achtergrond van beide ouders. Uw echtgenoot en u blijven hierbij echter in gebreke.

Ten derde dient de situatie betreffende vrouwenbesnijdenis in uw herkomstland te worden onderzocht. Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage VGV-prevalentiegraad, namelijk 18.4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. De prevalentie verschilt van regio tot regio en hangt samen met de culturele tradities. In casu is een risicobeoordeling ten aanzien van Delta state aan de orde. Voor deze state wordt een percentage van 36.4% opgetekend. Aldus is een objectief risico aanwezig, maar zal het werkelijke risico afhankelijk zijn van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming. In verband met de individuele situatie wordt vooreerst herhaald dat u en uw man beiden tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent jullie familiesamenstelling. Verder dient te worden verwezen naar de afwijzende houding van zowel u als uw echtgenoot ten aanzien van de praktijk. Hij stelde: "ik wil niet dat mijn dochter de pijn heeft die haar moeder heeft. De pijn is heel erg. Ik wil niet dat ze die pijn meemaken. Ik wil niet dat zo iets zou gebeuren" (notities man, p. 19). Uit informatie,

toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden meisje in staat moeten zijn om hun dochter van de praktijk te behoeden. U werd bevraagd over de mogelijke gevolgen indien u uw dochters niet zou laten besnijden. Eerst stelde u dat de gemeenschap u zou kunnen verstoten of zelfs vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 21 oktober 2022, vraag 3.5). Op de zetel van het CGVS maakte u enkel gewag van het risico op verstoting (notities, p. 18). Uw echtgenoot sprak eveneens over uitsluiting (notities man, p. 18-19). U vreest dat onbesneden meisjes bespot en aangevallen worden, waardoor ze zelfmoord zouden kunnen plegen. U concretiseert evenwel niet welke perso(n)en(en) uw dochters zou(den) aanvallen (notities, p. 19). In de bronnen wordt enkel de vrees voor verstoting bevestigd, niet de vrees voor fysiek geweld of moord. De ouders van niet-besneden meisjes riskeren inderdaad maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan niet "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade" (map 'landeninformatie' – stuk 1, p. 21). De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). Er wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochters, tegen de wil van familie of stamleden, te beschermen tegen VGV. Er zijn aldus geen redenen om aan te nemen dat u en uw man niet in staat zouden zijn om jullie dochters te beschermen in Nigeria.

Wanneer werd gevraagd welke vervolgingsactor(en) een bedreiging voor uw dochters zou(den) zijn, wees u hoofdzakelijk naar uw moeder. Er dient te worden opgemerkt dat u uw dochter H(...) reeds van haar heeft kunnen beschermen. In de periode 2013-2016 leefden jullie samen in hetzelfde huis in Obi-Obieti. Telkenmale uw moeder u onder druk zette om H(...) te laten besnijden, probeerde u haar duidelijk te maken dat de keuze niet bij haar lag: "ik zei hen dat het mijn beslissing was, mijn beslissing" (notities, p. 16). De vaststelling dat u als alleenstaande moeder uw dochter kon beschermen terwijl u samenleefde met haar vervolger, plaatst een eerste kanttekening bij de gegrondheid van uw vrees. U beschreef uzelf inderdaad als een sterke vrouw (notities, p. 12). In geval van een terugkeer naar Nigeria zouden uw dochters ditmaal ook op de bescherming van hun vader kunnen rekenen. De aanwezigheid van uw echtgenoot zou een significante impact hebben: "mijn moeder zal mijn kinderen niet uit ons huis halen omdat zij mijn man respecteert" (notities, p. 16). Uit de bronnen blijkt bovendien dat "de houding van de grootouders vrij onbeduidend [is]" en dat ouders het laatste woord hebben (map 'landeninformatie' – stuk 1, p. 21). In verband met uw levensomstandigheden voorafgaand aan uw vlucht vertelde u dat uw zoon S(...) naar school bracht terwijl uw dochter H(...) bij u bleef zodat u haar kon beschermen. Hierdoor zou uw dochter een leerachterstand hebben opgedaan (notities, p. 11, 20). Uw verklaringen hieromtrent zijn betwifelbaar aangezien H(...) net 5 jaar was geworden toen jullie in 2016 Nigeria verlieten. Uw zoon was zelfs nog geen 2.5 jaar oud. Wanneer uw man bevraagd werd over wie zijn dochters zou willen laten besnijden, kon hij enkel verwijzen naar "de traditie". Hij werd tweemaal aangespoord om specifieke personen te benoemen, maar bleef hierbij in gebreke (notities man, p. 19).

Tot slot dient te worden gewezen op de mogelijkheid om bij terugkeer naar Nigeria niet in het huis of het dorp van uw moeder te gaan wonen. U bevestigde dat u zich met uw gezin elders zou kunnen vestigen, maar dat u nog steeds contact zou houden met uw moeder: "dan nog zou mijn moeder af en toe op bezoek komen, want ze is mijn moeder. Zo zou ze mij weten wonen" (notities, p. 19). Vervolgens zou ze, zonder uw medeweten of goedkeuring, uw dochters kunnen meenemen om hen te laten besnijden (notities, p. 19-20). Het is echter geheel uw keuze om contact te houden met uw moeder en haar te informeren over jullie nieuwe woonplaats. Zij is de primaire vervolger van uw dochters; de enige persoon die hen zou willen laten besnijden. Een gelijkaardige bemerking wordt gemaakt in verband met de verklaringen van uw echtgenoot. Ook hij bevestigde dat jullie elders in Nigeria zouden kunnen wonen. Dan zou verwacht worden dat jullie jaarlijks zouden terugkeren naar jullie herkomstregio. Daar zou de gemeenschap jullie onder druk zetten om jullie dochters te laten besnijden (notities man, p. 19-20). Er wordt aldus vastgesteld dat de redenen waarom u uw dochters zou laten besnijden van culturele en familiale aard zijn. De houding van u en uw echtgenoot is een determinerende factor bij (het voorkomen van) de besnijdenis en bij de vrijwaring van de fysieke integriteit van uw dochters. Er werd reeds vastgesteld dat jullie in staat zouden zijn om in Nigeria jullie dochters voor de praktijk te behoeden. U heeft echter niet aangetoond dat de druk van uw Nigeriaanse familie en/of (besnijdenis)cultuur geografisch beperkt is of niet zou spelen buiten deze regio, zelfs in Europa. Indien u en uw echtgenoot menen niet te kunnen weerstaan aan deze culturele gewoontes, kan het CGVS enkel de nood vaststellen om in het belang van het kind maatregelen te nemen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van de meisjes, desgevallend ook tegen haar ouders. Dergelijke maatregelen komen echter toe aan de burgerlijke rechter en vallen buiten het bestek van de asielpcedure. U bevestigde dat er, naast uw moeder, geen andere personen een bedreiging zouden vormen voor de fysieke integriteit van uw dochters (notities, p. 19).

In de vierde plaats dient in de beoordeling eveneens de mogelijkheid op bescherming van de autoriteiten te worden geëvalueerd. Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoekster om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. De verzoekster om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. U heeft niet geprobeerd beroep te doen op de politie of andere instanties om uw dochter H(...) te beschermen van uw moeder (notities, p. 18). Uit informatie, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence against persons (prohibition) act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt, waaronder ook uw herkomstregio Delta state. Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u de vrees voor besnijdenis van uw dochters H(...), M(...) en E(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) niet aannemelijk kon maken.

Er werd noch in uw hoofde noch in hoofde van uw vier kinderen vastgesteld dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tien documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

De door u en uw echtgenoot ondertekende verklaringen op eer van GAMS op naam van uw drie dochters (map 'documenten' – stukken 8-10) zijn indicatief van jullie afwijzende houding ten aanzien van VGV. De stukken ondersteunen uw verklaringen dat u niet wil dat uw dochters besneden worden. Hogerop werd reeds vastgesteld dat de beslissing omtrent vrouwenbesnijdenis in Nigeria sterk afhankelijk is van de ouders. Indien beide ouders tegen de praktijk zijn, hetgeen in casu het geval is, moeten zij in staat zijn om hun dochter hiervan te behoeden.

U legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent (ibidem – stuk 1). Er wordt niet betwist dat genitale verminking een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van meisjes en vrouwen. Er wordt evenmin getwijfeld aan uw verklaring dat u hiervan het slachtoffer was noch aan uw psychisch en fysiek lijden die het gevolg zijn van uw besnijdenis (notities, p. 17-18). Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat u ingevolge hiervan bij een terugkeer naar Nigeria nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. U haalde geen elementen aan die hiertoe zouden besluiten (notities, p. 25).

Uit de zes medische attesten op naam van uw drie dochters (map 'documenten' – stukken 2-7), kan worden afgeleid dat zij geen genitale verminking hebben ondergaan. Het loutere gegeven dat u besneden bent en uw dochters niet, kan niet volstaan om te besluiten dat er in hoofde van uw dochters een gegronde vrees voor besnijdenis bestaat. Hogerop werd reeds vastgesteld dat u en uw echtgenoot in staat zouden zijn om uw dochters in Nigeria te beschermen van personen die hen zouden willen besnijden, in casu uw moeder. De medische documenten doen geen afbreuk aan deze conclusie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en

splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in hoofde van u of uw kinderen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van uw echtgenoot O(...) N(...) (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) eveneens afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent christen en behoort tot de Igbo etnie. U spreekt Igbo en Engels. U heeft een zus. U bent gehuwd en hebt vier kinderen.

U bent geboren op (...) januari 1983 te Agbor (Ika South LGA, Delta state). U ging een aantal jaren naar school, maar stopte omwille van financiële problemen. U werkte als landbouwer en mechaniker. In 2008 verhuisde u naar Idogbo (Ika South LGA, Delta state) en vervoegde u de Peoples Democratic Party (PDP). U begon als lid en werd later verkozen tot jeugdleider van Idogbo. Uw job bestond uit de organisatie van meetings waarin jongeren gemobiliseerd werden om op de PDP te stemmen. Een tweetal jaren later werd u omwille van uw politieke activiteiten bedreigd door A(...) O(...) – een lokale politiker van de All Progressives

Congress (APC). In 2010 begon u een relatie met J(...) N(...) (O.V. nr. (...)- C.G. nr. (...)). In 2011 werd u rond middernacht wakker geschrikt door geluid aan uw voordeur. Door het kijkgaatje zag u hoe vier mannen, gemaskerd en gewapend met AK-47 geweren, probeerden in te breken. U kon door het raam ontsnappen. Een week later werd u opgebeld door J(...) O(...) – uw vriend en een APC campagneorganisator. Hij vertelde dat huurmoordenaars u die nacht nogmaals zouden proberen elimineren. U sliep niet thuis. J(...) O(...) belde u drie dagen later nogmaals om u te verwittigen van een derde moordpoging. Opnieuw sliep u die nacht niet thuis. U deed aangifte bij de politie, maar er werd niets ondernomen omdat u geen geld of invloed had. Op 19 april 2011 werd uw dochter H(...) N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) geboren. Uw vader had een conflict over een stuk landbouwgrond met zijn buurman M(...) I(...) – een rijke en machtige soldaat. In mei of juni 2013 ontspoorde het conflict tot een fysiek gevecht tussen u en uw zus H(...) enerzijds en M(...) I(...) en zijn zoon C(...) anderzijds. U sloeg C(...) met een stok. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis en overleed aan zijn verwondingen. Diezelfde nacht vertrok u naar Lagos. U belde uw jeugdvriend F(...) J(...) om hem in te lichten over uw nieuwe verblijfplaats. U nam geen contact op met uw vriendin J(...). Uw zus H(...) verliet Idogbo de volgende dag. Uw zwangere vriendin J(...) keerde met jullie dochter H(...) terug naar haar dorp Obi-Obieti (Ukwuani LGA, Delta state). Op een gegeven moment verhuisde uw zus H(...) naar Zuid-Afrika. Intussen wou M(...) I(...) zijn zoon wreken. Hij bleef uw ouders lastigvallen en ze stierven aan hartproblemen. U kreeg een bericht van F(...) J(...) dat M(...) I(...) u zocht en mensen mobiliseerde om u op te sporen. U besloot het land te verlaten.

In augustus 2013 reisde u met een pick-up wagen naar Agadez en Duruku in Niger. In Libië passeerde u Saba, Tripoli en Sabrata. Op 29 januari 2014 werd uw zoon S(...) N(...) (O.V. nr. (...)- C.G. nr. (...)) geboren in Obi-Obieti. In augustus 2014 stak u de Middellandse Zee over en arriveerde u op Lampedusa (Italië). Op 18 en 24 september 2014 diende u te Bari een verzoek om internationale bescherming in. Drie maanden later betaalde uw familie de bruidsschat aan de familie van J(...), waardoor jullie traditioneel huwelijk werd afgesloten. In mei 2015 reisde u van Italië naar Duitsland. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 17 juli 2015. Een tijd later herenigde u met uw vrouw J(...) N(...). Op 27 april 2018 werd jullie dochter M(...) N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) geboren in Ehingen. Dat jaar werd uw asielaanvraag afgesloten met een negatieve beslissing. Op 28 januari 2020 werd uw dochter E(...) N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) in Ulm geboren. In december 2021 keerde uw zus H(...) ter gelegenheid van kerstmis terug naar Nigeria. Eenmaal aangekomen, werd ze door de entourage van M(...) I(...) ontvoerd en gedood. Er werd gefilmd hoe haar keel werd overgesneden en de beelden werden naar uw kennissen verstuurd. Uw jeugdvriend F(...) J(...) belde u met het nieuws over de moord. Hij was ervan op de hoogte doordat het nieuws zich binnen de gemeenschap had verspreid. U vertrok naar België met de trein. Op 4 januari 2022 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Diezelfde dag diende uw vrouw J(...) N(...) een verzoek om internationale bescherming in voor haarzelf en jullie vier kinderen (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)).

In geval van terugkeer naar Nigeria vreest u gedood te worden door leden van de APC en de entourage van M(...) I(...). In hoofde van uw drie dochters vreest u dat zij besneden zouden worden.

Er worden geen documenten neergelegd.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan uw politiek profiel en uw vervolging door de All Progressives Congress (APC).

Uw verklaringen over uw beweegredenen om de Peoples Democratic Party (PDP) te vervoegen waren uitermate oppervlakkig. U zei van de partij te houden, maar kon niet uitleggen waarom. U beperkte zich tot de stelling dat ze "goed werk" doen in Nigeria, zonder te specificeren wat dat werk precies inhield. Uw lacunaire verklaringen zijn frappant aangezien u verkozen werd tot jeugdleider en vanuit deze positie jarenlang jongeren probeerde te overtuigen om op de PDP te stemmen (notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder 'notities'), p. 10-11). Van een persoon met die functie kunnen toch meer doorleefde, persoonlijke en concrete verklaringen verwacht worden omtrent de aantrekkingskracht van de politieke partij

waarvoor hij werkte. Daarnaast wordt opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken (verder DVZ) uw werk als jeugdleider voor de PDP had gesitueerd in de periode 2012-2013 (vragenlijst CGVS dd. 20 oktober 2022 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.3), terwijl u bij het CGVS sprak over de periode 2010-2013 (notities, p. 10-11). Eerder had u bevestigd dat beide interviews bij DVZ goed waren verlopen. U wou geen zaken corrigeren (notities, p. 3). U kon uw politiek profiel aldus niet staven met consistente, concrete en gedetailleerde verklaringen. De door u ingeroepen vervolgingsfeiten kunnen evenmin overtuigen. Zo is het onduidelijk omwille van welke reden u gevisieerd werd. U kon slechts stellen dat ze u probeerden te doden "omwille van de partij" (notities, p. 11). U bent niet op de hoogte van gelijkaardige gebeurtenissen of van de vervolging van andere PDP-jeugdleiders (notities, p. 12). U bleek ook niet in staat om uw vervolgers te identificeren. U sprak eerst in vage termen over "de APC mensen" (notities, p. 11). U weet niet wie van de APC het op u gemunt zou hebben. Evenmin kon u uitleggen hoe J(...) O(...), een bevriend APC-lid, op de hoogte was van de moordplannen van andere partijleden of -leiders (notities, p. 12). Later vermeldde u plots de naam A(...) O(...), een APC-lid dat u in 2010 had bedreigd (notities, p. 13-14). Uw verklaringen omtrent de moordpogingen waren zowel oppervlakkig als inconsistent. Op de zetel van de DVZ sprak u over drie moordenaars en twee moordpogingen, in 2013, waartussen enkele maanden verstreken. Bij de tweede poging kon u door de raam ontsnappen (vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Op de zetel van het CGVS sprak u dan weer over vier moordenaars en drie moordpogingen, in 2011, waartussen enkele dagen verstreken. Bij de eerste poging kon u door de raam ontsnappen (notities, p. 10-13). Waar u bij DVZ nog verklaarde verwittigd te zijn door F(...) J(...) en "de mensen in de maatschappij" (vragenlijst CGVS, vraag 3.3), stelde u bij het CGVS dat u gewaarschuwd werd door J(...) O(...) (notities, p. 12). Daarnaast is het bevreemdend dat uw vervolgers het simpelweg opgaven na drie moordpogingen in 2011. Sindsdien heeft u geen problemen gehad met de APC, terwijl u in hetzelfde huis bleef wonen en uw politieke activiteiten voortzette tot uw vertrek uit Nigeria in 2013 (notities, p. 13). Tot slot wordt nog opgemerkt dat u in het kader van uw asielprocedure in Duitsland niets heeft vermeld over uw politieke vervolgingsvrees. Op 19 januari 2023 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in bij de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit uw Duits asioldossier blijkt dat u internationale bescherming verzocht omwille van een grondconflict. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, stelde u in Duitsland niet de mogelijkheid te hebben gekregen om alles uit te leggen (notities, p. 22). Nochtans hadden ze u gevraagd of u nog andere asielmotieven dan het grondconflict had, waarop u "neen" antwoordde (niederschrift (...) dd. 18 augustus 2016 (verder 'niederschrift'), p. 6). Er dient te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en vervolging fundamenteel worden ondergraven door het geheel van voorgaande inconsistenties en vaagheden. De vervolging van de APC was voor u geen reden om uw land te verlaten. U stelde enkel te zijn vertrokken omwille van een grondconflict (notities, p. 10).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verwees u inderdaad nog naar een tweede vervolgingsactor, meer bepaald de buurman van uw vader, M(...) I(...).

Uw verklaringen hieromtrent konden evenmin overtuigen. Vooreerst werden meerdere inconsistenties opgemerkt in uw beschrijving van het grondconflict. In het kader van uw asielprocedure in Duitsland vertelde u dat uw vader in 2012 gedood was geweest door familieleden van de man waarmee hij ruzie had over een stuk landbouwgrond. Hierna had uw broer F(...) O(...) zich gewroken door de moordenaar van uw vader met een stok dood te slaan. U verliet Nigeria uit vrees voor bloedwraak vanwege drie mannen. U beschreef hen als drie broers, afkomstig uit uw gemeenschap, die nu 27, 37 en 41 jaar oud zouden zijn (niederschrift, p. 4-5). Bij de Belgische asieldiensten verklaarde u degene te zijn die per ongeluk een familielid van M(...) I(...) had gedood met een stok. U heeft geen broers en uw vader stierf aan een hartaanval. U verliet Nigeria uit vrees voor M(...) I(...) en zijn entourage. Deze entourage kan u evenwel op geen enkele manier identificeren. U spreekt enkel over "zijn mensen", "zijn vrienden" en "zijn groep" (notities, p. 18). U rept geen woord over drie broers uit uw gemeenschap, die u in Duitsland nochtans had aangewezen als de reden waarom u Nigeria had verlaten en niet kan terugkeren. Bij confrontatie met uw uiteenlopende verklaringen, stelde u in Duitsland geïnterviewd te zijn geweest met behulp van een tolk Engels-Duits en dat deze u waarschijnlijk niet goed had begrepen (notities, p. 22). De tegenstrijdigheden kunnen echter niet zomaar worden toegewezen aan communicatieproblemen. Uit uw Duits asioldossier blijkt immers dat u de tolk goed begreep (niederschrift, p. 1, 6) en dat u eventuele miscommunicaties niet rechtzette in de beroepsprocedure (Bayerisches Verwaltungsgericht München (...) dd. 26 oktober 2018). Ook wanneer enkel uw verklaringen in België in overweging worden genomen, blijkt u nog inconsistente verklaringen af te leggen. Bij DVZ stelde u dat het niet duidelijk is welke persoon C(...) I(...) heeft geraakt met een stok. Het was ofwel u, ofwel uw zus H(...) (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op de zetel van het CGVS stelde u eenduidig de persoon te zijn die C(...) met een stok had geslagen (notities, p. 14, 17). Zijn dood leidde uiteindelijk tot uw vlucht uit Nigeria, die u eerst situeerde in 2014 of 2015 (verklaring DVZ dd. 26 januari 2022 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 10, 37) en later in augustus 2013 (notities, p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met deze discrepanties, stelde u dat de interviewer bij DVZ u waarschijnlijk niet goed had begrepen (notities, p. 21). Opnieuw schiet uw verklaring tekort. Op geen enkel moment maakte u melding van communicatieproblemen, noch tijdens uw interviews bij DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS toen u hierover werd bevraagd (notities, p. 3). Uit het Duits asioldossier van uw echtgenote J(...)

N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) blijkt dat zij niets vermeldde van uw problemen met M(...) I(...). Nochtans is zij steeds op de hoogte geweest van het grondconflict ((...) B, notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder 'notities vrouw', p. 16-17). Bij de Belgische asielinstanties beperkte zij zich dan weer tot het louter poneren van een vrees voor M(...) I(...), die ze niet verder kon onderbouwen (notities vrouw, p. 17).

In de tweede plaats wordt vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de familieleden die bij het grondconflict betrokken waren – hetgeen de geloofwaardigheid van deze vrees verder ondermijnt. Er werd reeds vastgesteld dat u op de zetel van de Duitse BAMF uw broer F(...) O(...) vermeldde. Tijdens dat interview stelde u vier broers en twee zussen te hebben. Hun namen zijn F(...), P(...), A(...), U(...), B(...) en H(...). Ze zouden allen in Duitsland wonen (niederschrift, p. 6). Daarentegen sprak u bij de Belgische asieldiensten slechts over één zus genaamd H(...), een naam die u in Duitsland nergens had vermeld. U bevestigde geen halfbroers of -zussen en geen andere overleden broers of zussen te hebben. U ontkende eveneens familie in Europa te hebben (notities, p. 7-8). De vaststelling dat u volledig contrasterende verklaringen aflegt over uw familiale achtergrond, ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van de moord op uw zus H(...). Zij zou gedood zijn door de entourage van M(...) I(...), in juli 2021 volgens uw verklaringen bij DVZ (verklaring DVZ, vraag 17) of in december 2021 volgens uw verklaringen bij het CGVS (notities, p. 14). U kan de moord op uw zus aldus niet aannemelijk maken met concrete en consistente verklaringen. Evenmin legde u bewijsmateriaal neer om uw vervolgingsvrees te staven, terwijl u daar wel over zou beschikken. De moord op uw zus werd gefilmd en de beelden werden ook naar u gestuurd. U heeft de video op uw gsm en zou die tonen, doormailen via uw advocaat of bezorgen op een usb (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bevestigde u het bestaan van de video, die u naar uw advocaat zou hebben gestuurd (notities, p. 14-15, 22). Tot heden, bijna drie maanden later, werd niets van u ontvangen.

Uw verklaringen omtrent de dood van uw ouders, waarvoor u M(...) I(...) verantwoordelijk acht, kunnen eveneens niet worden aangenomen. Op 18 augustus 2016 stelde u dat uw vader overleden is en dat uw moeder in Lagos woont (niederschrift, p. 3). Op 26 januari 2022 stelde u dat uw vader en moeder beiden overleden zijn, respectievelijk 5 jaar en 2 jaar geleden, of in 2017 en 2020 (verklaring DVZ, vraag 13). Het daaropvolgende interview gaf u enkel aan dat uw ouders waren gestorven nadat u Nigeria verlaten had, dus na augustus 2013 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw laatste interview situeerde u de dood van uw beide ouders eerst in 2013 (notities, p. 7). Wat de doodsoorzaak betreft, wees u naar M(...) I(...). Na het gevecht waarbij zijn zoon C(...) omkwam, begon hij uw ouders lastig te vallen, waardoor ze een maand later een hartaanval kregen en stierven (notities, p. 14). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op het geheel van inconsistenties en om een verklaring verzocht. U kon de discrepanties niet ophelderen. Integendeel, u stelde plots dat uw ouders tijdens uw asielprocedure in Duitsland nog leefden (notities, p. 21). Ze zouden aldus niet in 2013 zijn gestorven, maar in de periode 2015-2020 nog in leven zijn geweest. U bleek aldus niet in staat een eenduidig antwoord te bieden omtrent de moment waarop en omstandigheden waarin uw ouders het leven lieten. In dit verband dient nog verwezen te worden naar het Facebookprofiel van uw moeder. U bevestigde de beheerder te zijn van het profiel op naam van N(...) O(...) (notities, p. 22). Uit uw vriendenlijst blijkt dat u verbonden bent met B(...) N(...) – een vrouw met dezelfde naam en leeftijd als uw moeder (notities, p. 7). Het profiel van uw moeder toont duidelijk dat zij nog online actief was tot minstens 19 juli 2020, en niet eind 2013 gestorven was zoals u eerder beweerde (map 'landeninformatie' – stuk 1).

Tot zover moet worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de feitelijke omstandigheden van het grondconflict. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op de datering, de slachtoffers en vervolgers, en de betrokkenheid van uw familieleden. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten, kan in dit verband ook geen vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

Zelfs indien uw verklaringen hieromtrent aannemelijk zouden zijn, quod non, zou de gegrondheid van uw vrees nog niet kunnen overtuigen. Er werd vastgesteld dat uw vrouw en dochter na hun verhuis in 2013 niet door M(...) I(...) werden gevisieerd. U wees dit toe aan het feit dat jullie niet in dezelfde gemeenschap leefden: "mijn vrouw en kinderen verlieten het dorp en gingen naar hun gemeenschap" (notities, p. 18). Beide gemeenschappen bevinden zich in Delta state en zijn slechts 50 kilometer van elkaar verwijderd (map 'landeninformatie' – stuk 2). Uw vrouw J(...) beschreef de afstand tussen beide plaatsen als "niet ver" (notities vrouw, p. 6). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat M(...) u uw gezin zou viseren indien hij u niet zou kunnen vatten (notities, p. 18). Integendeel, de vaststelling dat uw vrouw en kinderen aan M(...) I(...) konden ontkomen door zich 50 kilometer zuidelijker te vestigen, ondergraaft uw bewering dat M(...) u overal in Nigeria zou zoeken en vinden. Tot slot dient gewezen te worden op de beschikbaarheid van nationale bescherming. U zou beschikken over een video-opname van de moord op uw zus H(...), maar heeft deze niet voorgelegd aan de politie. Hierover bevraagd, stelde u niet in Nigeria te zijn en uw jeugdvriend F(...) niet in uw plaats te kunnen sturen omdat het niet zijn probleem is (notities, p. 15-16). Aangezien hij de beelden ook toegestuurd kreeg, kan gesteld worden dat hij minstens

indirect betrokken is bij de moordzaak. De vaststelling dat u geen enkele stap heeft gezet om zich op nationale bescherming te beroepen, ondermijnt zowel de geloofwaardigheid als gegrondheid van uw vervolgingsvrees.

Zodoende moeten de Duitse asieldiensten worden bijgetreden in hun analyse van uw verklaringen als algemeen, beknopt, niet doorleefd en niet gedetailleerd. Ook in Duitsland werd geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarnaast werd opgemerkt dat u geen nationale bescherming heeft proberen invoeren voor uw gemeenrechtelijk probleem. Evenmin had u aangetoond dat u in de onmogelijkheid verkeert zich elders in Nigeria te vestigen (bescheid 6051986-232 dd. 27 april 2017, p. 3-4). Op 27 april 2017 sloot de BAMF uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling werd bevestigd in beroep op 26 oktober 2018 (Bayerisches Verwaltungsgericht München (...) dd. 26 oktober 2018).

Waar u nog verklaarde in Nigeria geen ouders of zus meer te hebben (vragenlijst CGVS, vraag 3.8), dient vooreerst te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw familiale achtergrond of aan de omstandigheden waarin uw ouders en zus overleden zouden zijn. U bent bovendien een veertigjarige man die voldoende zelfredzaam was om een illegale reis naar Europa te ondernemen. Voor uw vertrek uit Nigeria kon u "goed" in uw levensonderhoud voorzien (notities, p. 6).

In verband met de vrees die u in hoofde van uw kinderen heeft, wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenote J(...) N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)). De kinderen zijn immers enkel geregistreerd op de bijlage van haar verzoek om internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten neer die voornoemde vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van uw echtgenote J(...) N(...) (O.V. nr. (...) - C.G. nr. (...)) eveneens afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen tevens van oordeel zijn dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Vooreerst voeren de verzoekende partijen, onder verwijzing naar algemene informatie, aan dat corruptie in Nigeria wijdverbreid is en dat niets hen een eerlijk proces kan garanderen. De verzoekende partijen stellen dat zij *prima facie* een nood aan internationale bescherming hebben wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het feit dat zij deel uitmaken van de groep boeren die in het noordwesten van Nigeria "*worden bedrogen door de Fulani herden*".

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat, indien de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij geven hierover een theoretische uiteenzetting en verwijzen naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten eerste stellen de verzoekende partijen dat zij een "*reëel risico (lopen) op ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" en gaan zij dieper in op de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. De verzoekende partijen werpen op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft niet actueel is, daar zij zich beroept "*op de COI 2018, terwijl in november 2021 een COI is gepubliceerd voor de regio van herkomst van verzoekster*". Onder verwijzing naar algemene informatie stellen de verzoekende partijen dat Boko Haram regelmatig misdaden pleegt, hun regio geteisterd wordt door de Fulani-gemeenschap en de nationale autoriteiten niet in staat zijn de bevolking te beschermen. Vervolgens geven de verzoekende partijen een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De verzoekende partijen menen dat uit objectieve informatie blijkt dat "*verzoeker in omstandigheden leeft die niet in overeenstemming zijn met de menselijke waardigheid*", waardoor zij bescherming dienen te krijgen onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ten tweede stellen de verzoekende partijen dat hun leven gevaar loopt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij stellen dat er ook rekening moet worden gehouden met hun individuele situatie in dit verband en verwijzen naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad.

3.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen

48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, gaan de verzoekende partijen in op hun profiel. Hierbij moet ten eerste worden vastgesteld, aldus de verzoekende partijen, dat de kwaliteit van hun verklaringen beïnvloed wordt door hun psychologische toestand. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat rekening gehouden moet worden met hun psychologische kwetsbaarheid. Voorts stellen zij verschillende medische attesten te hebben ingediend waaruit blijkt dat zij lijden aan *“episodes van dissociatie”*, wat volgens hen ook bleek uit hun persoonlijk onderhoud omdat de tolk herhaaldelijk om herhaling vroeg. Tevens stellen zij dat hun raadsman zelf heeft vastgesteld dat communicatie met de verzoekende partijen niet evident is vanwege hun psychologische toestand. Zij verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waaruit blijkt dat medische attesten die ter staving van een verzoek om internationale bescherming worden voorgelegd aan een streng onderzoek moeten worden onderworpen en een arrest waarin de Raad zich door deze rechtspraak heeft laten inspireren. Ten tweede stellen de verzoekende partijen dat zij nooit naar school gegaan zijn en zij dagelijks op het land werkten. Zij verwijzen elk naar hun eigen notities van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en stellen dat dit overeenkomt *“met wat is ontwikkeld in objectieve informatie over het plattelandsmilieu”*. De verzoekende partijen stellen dat hun bijzonder kwetsbaar profiel niet in rekening werd genomen door de commissaris-generaal, in strijd met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, en vragen de bestreden beslissingen te vernietigen.

De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschriften verder in op de motieven van de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen. Aangaande verzoekers positie als jeugdleider bij de Peoples Democratic Party (hierna: PDP), stellen de verzoekende partijen dat dit niet berust op zijn diepgaande kennis van de politiek, maar wel op zijn opmerkelijke populariteit en uitgebreide netwerk van vrienden en contacten onder jongeren. De verzoekende partijen stellen dat *“politieke partijen (...) voortdurend op zoek (zijn) naar leiders die in staat zijn om mensen bijeen te brengen en te inspireren”*. De commissaris-generaal moet dan ook *“rekening houden met de pragmatische realiteit van de politiek terwijl ze de geschiktheid van de aanvrager voor deze functie beoordeelt, verder dan een eenvoudige analyse van zijn politieke kennis”*, aldus de verzoekende partijen.

Waar de commissaris-generaal meerdere inconsistenties opmerkt in verzoekers verklaringen betreffende de problemen die hij zou hebben met M. I., stellen de verzoekende partijen dat verzoeker herhaaldelijk zijn versie van de gebeurtenissen heeft gewijzigd *“vanwege een diepgewortelde schuldgevoel en ondraaglijke spijt die hij heeft ervaren na de tragische dood van zijn naaste, die het gevolg was van zelfverdediging”*. Omwille hiervan stellen de verzoekende partijen dat verzoeker niet de waarheid verteld heeft aan de Duitse autoriteiten, maar in België ervoor gekozen heeft eerlijk te zijn. De commissaris-generaal mag deze wijzigingen dan ook niet als leugens beschouwen, *“maar eerder als het resultaat van een enorme moeilijkheid om zo’n ernstige daad te erkennen”*, aldus de verzoekende partijen. Wat betreft zijn familieleden, stellen de verzoekende partijen in hun verzoekschriften dat F., P., A., U., B. en H. niet verzoekers broers en zussen zijn, maar zijn vrienden. Verzoekers Engels verschilt van het *“Westers Engels”*, waardoor de verzoekende partijen denken dat dit geleid heeft tot misverstanden. De verzoekende partijen bevestigen dat verzoeker slechts een zus heeft. De verzoekende partijen verwijzen opnieuw naar verzoekers profiel, stellen dat er duidelijke moeilijkheden zijn met zijn uitspraak en communicatie, dat hij ongeschoold is en zijn hele leven op het land heeft gewerkt en dat de namen van plaatsen en groepen niet zo belangrijk zijn voor hem. Ze verwijzen naar algemene informatie van UNHCR waaruit blijkt dat het culturele aspect op dit punt in rekening moet worden genomen. Verder stellen de verzoekende partijen dat B. N., met wie verzoeker bevriend is op Facebook, een naamgenoot is van zijn overleden moeder. Zij betogen dat deze achternaam veel voorkomt en verzoekers moeder geen Facebookprofiel had. Op geen enkele manier kan dit account op Facebook de realiteit van het overlijden van verzoekers moeder in twijfel trekken, aldus de verzoekende partijen. De verzoekende partijen voeren verder aan dat indien er twijfel is *“omtrent de geloofwaardigheid van het feit dat verzoeker van het dorp Naka/Yaka afkomstig is”*, hen op dit punt het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Zij verwijzen in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Wat betreft de video van de dood van verzoekers zus, geven de verzoekende partijen aan dat verzoeker ervoor zal zorgen dat deze video naar de Raad zal worden gestuurd via een aangetekende USB-stick. Zij menen dat *“het relaas van de verzoeker wordt bevestigd door objectieve bronnen”*.

Aangaande het risico op besnijdenis in hoofde van hun dochters, voeren de verzoekende partijen aan dat de beslissing van de commissaris-generaal *“om het risico op genitale verminking bij de dochter van de verzoeker als laag te beschouwen op basis van de nationale prevalentie van genitale verminking in Nigeria duidelijk onjuist is”*. Zij betogen dat het essentieel is rekening te houden met specifieke individuele en familiale factoren die dit risico aanzienlijk verhogen. Zo voeren de verzoekende partijen aan dat verzoekster

zelf genitale verminking heeft ondergaan en dat dit het risico in hoofde van hun dochters vergroot. Bovendien, zo stellen de verzoekende partijen, bevestigen de verminkingen op de buik van de oudste dochter H., ter staving waarvan zij een foto voegen bij hun verzoekschriften (stuk 3) en die volgens hen traditioneel voorafgaan aan genitale verminking in hun dorp, de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de voortdurende praktijk in hun gemeenschap. De verzoekende partijen menen dat H. gezien haar hoge leeftijd (*sic*) mogelijk niet meer bang is, maar dat haar zus S. (*sic*) kwetsbaar blijft. Zij stellen dat de traditie en gebruiken in hun dorp significante elementen zijn bij het beoordelen van het risico waarmee zij worden geconfronteerd. Daarom menen zij dat het noodzakelijk is om de situatie opnieuw te evalueren en rekening te houden met deze specifieke elementen, ondanks de nationale statistieken. Verder stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat volgens “*de verzamelde informatie*” genitale verminking praktiserende vrouwen zelden strafrechtelijk worden vervolgd en er bijna een volledige straffeloosheid heerst. Verzoekster verwijst in dit kader nog naar het arrest van de Raad met nummer 190 712 van 21 augustus 2017. Zij stelt verder dat uit haar verklaringen blijkt dat het door haar geleden leed van bijzonder gruwelijke aard was en derhalve beschouwd moet worden als een vorm van marteling.

Verzoekster erkent tenslotte dat zij valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de dood van haar vader. Zij stelt evenwel dat deze verklaringen moeten gezien worden in de context van haar uiterst precare en moeilijke situatie, waarbij zij toelicht dat het opvangcentrum overbevolkt was en onvoldoende adequate middelen had. In zo'n omgeving is het volgens verzoekster gebruikelijk dat asielzoekers worden blootgesteld aan externe invloeden en onjuist advies. Zij stelt dat zij, “*zonder toegang tot passend juridisch advies en zonder volledig begrip van de asielprocedures, werd gedwongen om onjuiste verklaringen af te leggen in de hoop haar precare situatie te verbeteren*”. Tevens stelt zij te maken gehad te hebben met taalproblemen, met wanhopige pogingen om werk te vinden en dat zij in een situatie van grote kwetsbaarheid en hoge niveaus van stress en depressie verkeerde. Deze toestand kan geleid hebben tot fouten en onnauwkeurige verklaringen, aldus verzoekster.

3.1.3. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt een foto van de littekens van H. als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

3.1.4. Bij de verzoekschriften wordt volgend bronnenoverzicht gevoegd:

- *Nein Godknows, Kasikoro Zideke, Amos Kenneth Gwediananie herders insurgency and federalism in nigeria, Global Journal of Political Science and Administration, Vol.8, No.2, pp.61-74, May 2020, p.2, 66*;
- *verslag, Amnesty International – Tree Years of bloody clashes between farmers and herders in Nigeria, 2018, p.6, 11*;
- *COI focus, Situation sécuritaire au nord-est, 20 novembre 2020, https://www.cgra.be/fr/infos-pays?field_rapport_country_tid_1=948&field_rapport_thema_tid=All*;
- *UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013, available at: <https://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>, p.66, 61-66*;
- *FIDA, Nigeria, <https://www.ifad.org/fr/web/operations/country/id/nigeria>*;
- *BBC, Nigeria's Benue clashes: Mass burial after farmer-Fulani clashes, January 2018, <https://www.bbc.com/news/world-africa-42648492>*;
- *Nigerian Tribune, 500,000 persons still displaced in Benue due to Fulani herdsmen attack , <https://tribuneonlineng.com/120703-2/>*.

3.2. Nieuwe elementen

Op 26 februari 2024 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij fotokopieën van een badge van het opvangcentrum op naam van haar dochter H., van het geboortecertificaat van haar dochter H. en van haar bijlage 26 als bijkomende stavingstukken voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. In hun tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zonder toe te lichten op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou zijn. Voorts achten de verzoekende partijen in hun tweede middel artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laten zij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers politiek profiel als jeugdleider van de PDP en zijn beweerde vervolging door de All Progressives Congress (hierna: APC), omdat (B) er geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingsfeiten gepleegd door M. I., de buurman van verzoekers vader, nu (i) er meerdere inconsistenties werden opgemerkt in verzoekers beschrijving van het grondconflict, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de familieleden die betrokken waren bij het grondconflict, (iii) zijn verklaringen over de dood van zijn ouders, waarvoor verzoeker M. I. verantwoordelijk acht, evenmin kunnen worden aangenomen, (iv) zelfs indien verzoekers verklaringen hieromtrent aannemelijk zouden zijn, *quod non*, hij de gegrondheid van zijn vrees niet kan aantonen en (v) er ook in Duitsland geen geloof werd gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, omdat (C) er in verband met de vrees die verzoeker in hoofde van zijn kinderen heeft, wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van zijn echtgenote, verzoekster *in casu*, omdat (D) er actueel voor burgers in de deelstaat Delta geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is, en omdat (E) verzoeker geen documenten neerlegt die voornoemde vaststellingen zouden kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoekster uitdrukkelijk bevestigde geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben omwille van de moord op haar stiefvader en uit haar verklaringen evenmin

een gegronde vrees kan worden afgeleid in verband met het reisgeld dat ze nog verschuldigd is aan A. of K., omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, omtrent het grondconflict waarbij hij in 2013 betrokken zou zijn geraakt, waarbij verwezen wordt naar de eerste bestreden beslissing, omdat (C) verzoekster de vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochters niet aannemelijk kan maken, nu (i) zij tijdens haar vier jaar durende asielprocedure in Duitsland op geen enkel moment melding maakte van de besnijdenis die zij vreest in hoofde van haar dochters, (ii) zij en verzoeker in gebreke blijven een duidelijk beeld te schetsen van hun profiel en familiale achtergrond, (iii) er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij en verzoeker hun dochters niet zouden kunnen beschermen in Nigeria, gelet op hun afwijzende houding ten opzichte van genitale verminking, het gegeven dat verzoekster haar dochter in het verleden er reeds van kon behoeden en zij ditmaal ook op de bescherming van verzoeker zou kunnen rekenen, de mogelijkheid om bij een terugkeer naar Nigeria niet in het huis of het dorp van haar moeder te gaan wonen en hun verklaringen waarbij zij, met uitzondering van verzoeksters moeder, geen andere specifieke vervolgingsactoren aanwezen en (iv) zij niet aannemelijk maakt dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming vanwege de nationale autoriteiten heeft uitgeput, omdat (D) de door verzoekster neergelegde documenten voornoemde vaststellingen niet kunnen wijzigen en omdat (E) er actueel voor burgers in de deelstaat Delta geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen stellen vooreerst in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, Nigeria, te vrees gedood te worden door de mensen waarmee verzoeker in 2013 in Idogbo problemen zou hebben gekregen als gevolg van een uit de hand gelopen conflict over een stuk grond dat aan zijn vader zou hebben toebehoord. In een gevecht waarbij zowel verzoeker als zijn zus H. betrokken waren zou de zoon van de buurman van verzoekers vader, M. I., die de grond claimde, dodelijk gewond zijn geraakt. Diezelfde nacht zou verzoeker naar Lagos zijn vertrokken en daar een bericht gekregen hebben van een vriend dat M. I. zijn zoon wou wreken en naar hem op zoek was, waarop verzoeker Nigeria zou hebben verlaten, evenwel zonder verzoekster hierover in te lichten. Verzoekster zou op dat ogenblik zwanger zijn geweest van hun tweede kind en met hun dochter H. teruggekeerd zijn naar haar moeder in Obi-Obieti. Daar zou M. I. op gegeven moment zijn langsgesproken op zoek naar verzoeker. Verzoeksters moeder zou echter gezegd hebben dat ze niet wist waar verzoekster was, waarna M. I. niet meer langsgesproken zou zijn. Nadat verzoekster teruggekeerd was naar haar moeder, zou zij geïntimideerd zijn door haar stiefvader en moeder. Zij zou onder druk gezet zijn opnieuw te trouwen. Tevens zou haar moeder haar dochter H. hebben willen laten besnijden. Omwille van de vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter, zouden verzoekster en haar twee kinderen Nigeria halverwege 2016 verlaten hebben met de hulp van een vrouw die de reiskosten zou hebben gefinancierd op voorwaarde dat verzoekster deze nadien zou terugbetalen. In Libië zou echter duidelijk geworden zijn dat verzoekster zich diende te prostitueren en het geld dat zij daarmee verdiende aan deze vrouw diende te geven, wat verzoekster weigerde, waardoor zij op straat zou zijn gezet. Na acht maanden gevangene te zijn gehouden in afwachting van het betalen van losgeld, zou verzoekster met de hulp van een Arabische man naar Europa zijn kunnen reizen. In Italië zou zij via Facebook een vriendschapsverzoek ontvangen hebben van de vrouw die zei dat ze haar zou helpen maar haar vervolgens in de prostitutie wou dwingen en thans geld van haar eiste. Verzoekster zou haar geblokkeerd hebben en sindsdien niets meer van haar vernomen hebben. Deze vrouw zou in 2022 wel tweemaal bij verzoeksters moeder zijn langsgesproken om naar haar te vragen. Verzoekster zou via Facebook ook gecontacteerd zijn door verzoeker, die in Duitsland bleek te zijn en er een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Verzoekster zou hem daar vervolgens met hun twee kinderen in 2017 hebben vervoegd, waarna zij eveneens asiel vroeg. In Duitsland zouden de twee jongste dochters van de verzoekende partijen, M. en E., geboren zijn, in respectievelijk 2018 en 2020. Nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Duitsland definitief werden afgewezen, zouden de verzoekende partijen met hun kinderen zijn doorgereisd naar België, waar zij tevens om internationale bescherming verzochten. In december 2021 zou verzoekers zus H., die na de dodelijke escalatie van het grondconflict naar Zuid-Afrika zou zijn verhuisd, teruggekeerd zijn naar Nigeria. Zij zou daar echter gevat zijn

door de entourage van M. I. en gedood zijn. Vervolgens zouden beelden van deze moord verstuurd zijn naar verzoekers kennissen. Behalve een vrees voor M. I. en zijn entourage en een vrees in hoofde van zijn drie dochters dat zij besneden zouden worden, haalt verzoeker ook een vrees aan om in Nigeria gedood te worden door leden van de APC die hem in 2011 herhaaldelijk zouden hebben proberen te vermoorden omwille van zijn activiteiten als jeugdleider bij de PDP.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zouden zijn voortgevloeid uit het grondconflict waarbij verzoeker in zijn land van herkomst betrokken zou zijn geweest en aan de vrees bij terugkeer die hij en verzoekster hier actueel aan verbinden.

De commissaris-generaal merkt terecht meerdere inconsistenties op in verzoekers beschrijving van dit grondconflict. Zij motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt in de eerste bestreden beslissing: *“In het kader van uw asielprocedure in Duitsland vertelde u dat uw vader in 2012 gedood was geweest door familieleden van de man waarmee hij ruzie had over een stuk landbouwgrond. Hierna had uw broer F(...) O(...) zich gewroken door de moordenaar van uw vader met een stok dood te slaan. U verliet Nigeria uit vrees voor bloedwraak vanwege drie mannen. U beschreef hen als drie broers, afkomstig uit uw gemeenschap, die nu 27, 37 en 41 jaar oud zouden zijn (niederschrift, p. 4-5). Bij de Belgische asielinstansen verklaarde u degene te zijn die per ongeluk een familielid van M(...) I(...) had gedood met een stok. U heeft geen broers en uw vader stierf aan een hartaanval. U verliet Nigeria uit vrees voor M(...) I(...) en zijn entourage. Deze entourage kan u evenwel op geen enkele manier identificeren. U spreekt enkel over “zijn mensen”, “zijn vrienden” en “zijn groep” (notities, p. 18). U rept geen woord over drie broers uit uw gemeenschap, die u in Duitsland nochtans had aangewezen als de reden waarom u Nigeria had verlaten en niet kan terugkeren. Bij confrontatie met uw uiteenlopende verklaringen, stelde u in Duitsland geïnterviewd te zijn geweest met behulp van een tolk Engels-Duits en dat deze u waarschijnlijk niet goed had begrepen (notities, p. 22). De tegenstrijdigheden kunnen echter niet zomaar worden toegewezen aan communicatieproblemen. Uit uw Duits asioldossier blijkt immers dat u de tolk goed begreep (niederschrift, p. 1, 6) en dat u eventuele miscommunicaties niet rechtzette in de beroepsprocedure (Bayerisches Verwaltungsgericht München M21 K17.42384 dd. 26 oktober 2018). Ook wanneer enkel uw verklaringen in België in overweging worden genomen, blijkt u nog inconsistente verklaringen af te leggen. Bij DVZ stelde u dat het niet duidelijk is welke persoon C(...) I(...) heeft geraakt met een stok. Het was ofwel u, ofwel uw zus H(...) (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op de zetel van het CGVS stelde u eenduidig de persoon te zijn die C(...) met een stok had geslagen (notities, p. 14, 17). Zijn dood leidde uiteindelijk tot uw vlucht uit Nigeria, die u eerst situeerde in 2014 of 2015 (verklaring DVZ dd. 26 januari 2022 (verder ‘verklaring DVZ’), vraag 10, 37) en later in augustus 2013 (notities, p. 5). Wanneer u geconfronteerd werd met deze discrepanties, stelde u dat de interviewer bij DVZ u waarschijnlijk niet goed had begrepen (notities, p. 21). Opnieuw schiet uw verklaring tekort. Op geen enkel moment maakte u melding van communicatieproblemen, noch tijdens uw interviews bij DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS toen u hierover werd bevraagd (notities, p. 3). Uit het Duits asioldossier van uw echtgenote J(...) N(...) (O.V. nr. (...)) - C.G. nr. (...)) blijkt dat zij niets vermeldde van uw problemen met M(...) I(...). Nochtans is zij steeds op de hoogte geweest van het grondconflict (22/11068B, notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder ‘notities vrouw’), p. 16-17). Bij de Belgische asielinstanties beperkte zij zich dan weer tot het louter poneren van een vrees voor M(...) I(...), die ze niet verder kon onderbouwen (notities vrouw, p. 17).”*

De verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschriften *post factum* aanvoeren dat verzoeker herhaaldelijk zijn versie van de gebeurtenissen gewijzigd heeft vanwege een diepgeworteld schuldgevoel en de ondraaglijke spijt die hij ervaren heeft sinds de dood van C., de zoon van M. I. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, en door de verzoekende partijen niet wordt weerlegd, werd verzoeker reeds op het CGVS geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen en probeerde hij die toen tevergeefs af te wentelen op communicatieproblemen met de Duitse tolken, nu uit verzoekers Duits asioldossier blijkt dat hij geen problemen had met de tolk en hij hierover evenmin opmerkingen maakte in de beroepsprocedure. De vaststelling dat zij thans in hun verzoekschriften een geheel andere verklaring aandragen voor de vastgestelde inconsistenties houdt een bijkomende negatieve indicatie voor hun geloofwaardigheid in. Zij gaan er bovendien aan voorbij, en betwisten overigens niet, dat ook verzoekers verklaringen in België enkele discrepanties bevatten waarmee hij op het CGVS werd geconfronteerd en die hij tevergeefs trachtte toe te schrijven aan communicatieproblemen tijdens zijn interview bij de DVZ, daar hij hiervan eerder op geen enkel moment melding maakte. Het betoog van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig om de concrete en terechte argumenten van de commissaris-generaal om te buigen.

Bovendien stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt omtrent de familieleden die betrokken zouden zijn geweest bij het grondconflict. Dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over zijn familiale achtergrond ondermijnt zowel zijn geloofwaardigheid aangaande het grondconflict als zijn geloofwaardigheid wat betreft de moord op zijn zus H. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd:

“In de tweede plaats wordt vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de familieleden die bij het grondconflict betrokken waren – hetgeen de geloofwaardigheid van deze vrees verder ondermijnt. Er werd reeds vastgesteld dat u op de zetel van de Duitse BAMF uw broer F(...) O(...) vermeldde. Tijdens dat interview stelde u vier broers en twee zussen te hebben. Hun namen zijn F(...), P(...), A(...), U(...), B(...) en H(...). Ze zouden allen in Duitsland wonen (niederschrift, p. 6). Daarentegen sprak u bij de Belgische asiendiensten slechts over één zus genaamd H(...), een naam die u in Duitsland nergens had vermeld. U bevestigde geen halfbroers of -zussen en geen andere overleden broers of zussen te hebben. U ontkende eveneens familie in Europa te hebben (notities, p. 7-8). De vaststelling dat u volledig contrasterende verklaringen aflegt over uw familiale achtergrond, ondermijnt meteen de geloofwaardigheid van de moord op uw zus H(...). Zij zou gedood zijn door de entourage van M(...) I(...), in juli 2021 volgens uw verklaringen bij DVZ (verklaring DVZ, vraag 17) of in december 2021 volgens uw verklaringen bij het CGVS (notities, p. 14). U kan de moord op uw zus aldus niet aannemelijk maken met concrete en consistente verklaringen. Evenmin legde u bewijsmateriaal neer om uw vervolgingsvrees te staven, terwijl u daar wel over zou beschikken. De moord op uw zus werd gefilmd en de beelden werden ook naar u gestuurd. U heeft de video op uw gsm en zou die tonen, doormailen via uw advocaat of bezorgen op een usb (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bevestigde u het bestaan van de video, die u naar uw advocaat zou hebben gestuurd (notities, p. 14-15, 22). Tot heden, bijna drie maanden later, werd niets van u ontvangen.”

Het betoog in de verzoekschriften dat het verschil in de Engelse taal geleid zou hebben tot misverstanden tijdens eerdere gesprekken en dat F., P., A., U., B., en H. niet verzoekers broers en zussen, maar zijn vrienden zijn, kan niet worden bijgetreden. De Raad herhaalt, en de verzoekende partijen betwisten niet, dat uit verzoekers Duits asiédossier bleek dat hij de tolk goed begrepen had en hij geen opmerkingen had wat betreft eventuele miscommunicaties in zijn beroepsprocedure (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', niederschrift van 18 augustus 2016, p. 6 en Bayerisches Verwaltungsgericht München van 26 oktober 2018). Door in voorliggende verzoekschriften louter vast te houden aan verzoekers verklaring dat hij slechts één zus heeft, heffen zij deze tegenstrijdige verklaringen niet op. Door zonder meer te verwijzen naar verzoekers profiel en duidelijke moeilijkheden met zijn uitspraak en communicatie, die nochtans nergens uit zijn dossier kunnen blijken, bieden de verzoekende partijen hiervoor evenmin een afdoende uitleg. De verzoekende partijen beperken er zich verder toe te stellen dat verzoeker ongeschoold is en zijn hele leven op het land gewerkt heeft en dat de namen van plaatsen en groepen niet zo belangrijk zijn voor hem. Hierbij merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Nigeria tot de vierde graad van het lager onderwijs naar school is gegaan en er als ingenieur heeft gewerkt, waardoor hij goed in zijn levensonderhoud kon voorzien. Daarnaast zou hij ook aan landbouw hebben gedaan. Dat verzoeker ongeschoold is en zijn hele leven op het land heeft gewerkt moet aldus danig worden genuanceerd (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6; AD, stuk 7 + B, verklaring DVZ verzoeker, vraag 11). Hoe dan ook kan van verzoeker verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw en eenduidig beeld kan schetsen van zijn familiale situatie, ongeacht zijn opleiding, tewerkstelling of culturele achtergrond, temeer het lot van zijn familieleden deel uitmaakt van zijn vluchtrelaas. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Voorgaand betoog is bijgevolg niet dienstig ter weerlegging van de bovenstaande pertinente motieven.

Wat betreft de video van de moord op verzoekers zus, stellen de verzoekende partijen in hun verzoekschriften dat hij ervoor zal zorgen dat de Raad dit zal ontvangen via een aangetekende USB-stick. De Raad wijst er echter op niets ontvangen te hebben.

In de eerste bestreden beslissing wordt tevens terecht vastgesteld dat verzoeker de dood van zijn ouders, waarvoor hij M. I. verantwoordelijk acht, niet op coherente wijze in de tijd kan situeren. Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Op 18 augustus 2016 stelde u dat uw vader overleden is en dat uw moeder in Lagos woont (niederschrift, p. 3). Op 26 januari 2022 stelde u dat uw vader en moeder beiden overleden zijn, respectievelijk 5 jaar en 2 jaar geleden, of in 2017 en 2020 (verklaring DVZ, vraag 13). Het daaropvolgende interview gaf u enkel aan dat uw ouders waren gestorven nadat u Nigeria verlaten had, dus na augustus 2013 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw laatste interview situeerde u de dood van uw beide ouders eerst in 2013 (notities, p. 7). Wat de doodsoorzaak betreft, wees u naar M(...) I(...). Na het gevecht waarbij zijn zoon C(...) omkwam, begon hij uw ouders lastig te vallen, waardoor ze een maand later een hartaanval kregen en stierven (notities, p. 14). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gewezen op het geheel van inconsistenties en om een verklaring verzocht. U kon de discrepanties niet ophelderen. Integendeel, u stelde plots dat uw ouders tijdens uw asielpprocedure in Duitsland nog leefden (notities, p. 21). Ze zouden aldus niet in 2013 zijn gestorven,

maar in de periode 2015-2020 nog in leven zijn geweest. U bleek aldus niet in staat een eenduidig antwoord te bieden omtrent de moment waarop en omstandigheden waarin uw ouders het leven lieten. In dit verband dient nog verwezen te worden naar het Facebookprofiel van uw moeder. U bevestigde de beheerder te zijn van het profiel op naam van N(...) O(...) (notities, p. 22). Uit uw vriendenlijst blijkt dat u verbonden bent met B(...) N(...) – een vrouw met dezelfde naam en leeftijd als uw moeder (notities, p. 7). Het profiel van uw moeder toont duidelijk dat zij nog online actief was tot minstens 19 juli 2020, en niet eind 2013 gestorven was zoals u eerder beweerde (map 'landeninformatie' – stuk 1)."

De Raad is van oordeel dat op basis van de voorliggende elementen en stukken niet objectief kan worden vastgesteld dat het Facebookprofiel op naam van B. N. waarnaar de commissaris-generaal verwijst verzoekers moeder betreft. Evenwel volstaan naar het oordeel van de Raad bovenstaande door de commissaris-generaal vastgestelde discrepanties in verzoekers verklaringen over de door van zijn ouders om hieraan geen geloof te hechten. De verzoekende partijen laten deze concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid en doen er derhalve geen afbreuk aan.

Het voorgaande in acht genomen, komt de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing terecht tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van een grondconflict waarbij hij in Nigeria betrokken zou zijn geweest, noch aan de vrees die hij hieraan verbindt.

Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Zelfs indien uw verklaringen hieromtrent aannemelijk zouden zijn, quod non, zou de gegrondheid van uw vrees nog niet kunnen overtuigen. Er werd vastgesteld dat uw vrouw en dochter na hun verhuis in 2013 niet door M(...) I(...) werden gevisieerd. U wees dit toe aan het feit dat jullie niet in dezelfde gemeenschap leefden: "mijn vrouw en kinderen verlieten het dorp en gingen naar hun gemeenschap" (notities, p. 18). Beide gemeenschappen bevinden zich in Delta state en zijn slechts 50 kilometer van elkaar verwijderd (map 'landeninformatie' – stuk 2). Uw vrouw J(...) beschreef de afstand tussen beide plaatsen als "niet ver" (notities vrouw, p. 6). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat M(...) uw gezin zou viseren indien hij u niet zou kunnen vatten (notities, p. 18). Integendeel, de vaststelling dat uw vrouw en kinderen aan M(...) I(...) konden ontkomen door zich 50 kilometer zuidelijker te vestigen, ondergraaft uw bewering dat M(...) u overal in Nigeria zou zoeken en vinden. Tot slot dient gewezen te worden op de beschikbaarheid van nationale bescherming. U zou beschikken over een video-opname van de moord op uw zus H(...), maar heeft deze niet voorgelegd aan de politie. Hierover bevestigd, stelde u niet in Nigeria te zijn en uw jeugdvriend F(...) niet in uw plaats te kunnen sturen omdat het niet zijn probleem is (notities, p. 15-16). Aangezien hij de beelden ook toegestuurd kreeg, kan gesteld worden dat hij minstens indirect betrokken is bij de moordzaak. De vaststelling dat u geen enkele stap heeft gezet om zich op nationale bescherming te beroepen, ondermijnt zowel de geloofwaardigheid als gegrondheid van uw vervolgingsvrees.

Zodoende moeten de Duitse asieldiensten worden bijgetreden in hun analyse van uw verklaringen als algemeen, beknopt, niet doorleefd en niet gedetailleerd. Ook in Duitsland werd geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarnaast werd opgemerkt dat u geen nationale bescherming heeft proberen invoeren voor uw gemeenrechtelijk probleem. Evenmin had u aangetoond dat u in de onmogelijkheid verkeert zich elders in Nigeria te vestigen (bescheid 6051986-232 dd. 27 april 2017, p. 3-4). Op 27 april 2017 sloot de BAMF uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling werd bevestigd in beroep op 26 oktober 2018 (Bayerisches Verwaltungsgericht München M21 K17.42384 dd. 26 oktober 2018).

Waar u nog verklaarde in Nigeria geen ouders of zus meer te hebben (vragenlijst CGVS, vraag 3.8), dient vooreerst te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw familiale achtergrond of aan de omstandigheden waarin uw ouders en zus overleden zouden zijn. U bent bovendien een veertigjarige man die voldoende zelfredzaam was om een illegale reis naar Europa te ondernemen. Voor uw vertrek uit Nigeria kon u "goed" in uw levensonderhoud voorzien (notities, p. 6)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verder kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar zij geen geloof hecht aan verzoekers politiek profiel bij de PDP en zijn vervolging door de APC. Wat dit betreft motiveert zij in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Uw verklaringen over uw beweegredenen om de Peoples Democratic Party (PDP) te vervoegen waren uitermate oppervlakkig. U zei van de partij te houden, maar kon niet uitleggen waarom. U beperkte zich tot de stelling dat ze "goed werk" doen in Nigeria, zonder te specificeren wat dat werk precies inhield. Uw lacunaire verklaringen zijn frappant aangezien u verkozen werd tot jeugdleider en vanuit deze positie jarenlang

jongeren probeerde te overtuigen om op de PDP te stemmen (notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder 'notities'), p. 10-11). Van een persoon met die functie kunnen toch meer doorleefde, persoonlijke en concrete verklaringen verwacht worden omtrent de aantrekkingskracht van de politieke partij waarvoor hij werkte. Daarnaast wordt opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) uw werk als jeugdleider voor de PDP had gesitueerd in de periode 2012-2013 (vragenlijst CGVS dd. 20 oktober 2022 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.3), terwijl u bij het CGVS sprak over de periode 2010-2013 (notities, p. 10-11). Eerder had u bevestigd dat beide interviews bij DVZ goed waren verlopen. U wou geen zaken corrigeren (notities, p. 3). U kon uw politiek profiel aldus niet staven met consistente, concrete en gedetailleerde verklaringen. De door u ingeroepen vervolgingsfeiten kunnen evenmin overtuigen. Zo is het onduidelijk omwille van welke reden u geviseerd werd. U kon slechts stellen dat ze u probeerden te doden "omwille van de partij" (notities, p. 11). U bent niet op de hoogte van gelijkaardige gebeurtenissen of van de vervolging van andere PDP-jeugdleiders (notities, p. 12). U bleek ook niet in staat om uw vervolgers te identificeren. U sprak eerst in vage termen over "de APC mensen" (notities, p. 11). U weet niet wie van de APC het op u gemunt zou hebben. (...) Later vermeldde u plots de naam A(...) O(...), een APC-lid dat u in 2010 had bedreigd (notities, p. 13-14). Uw verklaringen omtrent de moordpogingen waren zowel oppervlakkig als inconsistent. Op de zetel van de DVZ sprak u over drie moordenaars en twee moordpogingen, in 2013, waartussen enkele maanden verstreken. Bij de tweede poging kon u door de raam ontsnappen (vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Op de zetel van het CGVS sprak u dan weer over vier moordenaars en drie moordpogingen, in 2011, waartussen enkele dagen verstreken. Bij de eerste poging kon u door de raam ontsnappen (notities, p. 10-13). Waar u bij DVZ nog verklaarde verwittigd te zijn door F(...) J(...) en "de mensen in de maatschappij" (vragenlijst CGVS, vraag 3.3), stelde u bij het CGVS dat u gewaarschuwd werd door J(...) O(...) (notities, p. 12). Daarnaast is het bevreemdend dat uw vervolgers het simpelweg opgaven na drie moordpogingen in 2011. Sindsdien heeft u geen problemen gehad met de APC, terwijl u in hetzelfde huis bleef wonen en uw politieke activiteiten voortzette tot uw vertrek uit Nigeria in 2013 (notities, p. 13). Tot slot wordt nog opgemerkt dat u in het kader van uw asielprocedure in Duitsland niets heeft vermeld over uw politieke vervolgingsvrees. Op 19 januari 2023 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in bij de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit uw Duits asioldossier blijkt dat u internationale bescherming verzocht omwille van een grondconflict. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, stelde u in Duitsland niet de mogelijkheid te hebben gekregen om alles uit te leggen (notities, p. 22). Nochtans hadden ze u gevraagd of u nog andere asielmotieven dan het grondconflict had, waarop u "neen" antwoordde (niederschrift (...) dd. 18 augustus 2016 (verder 'niederschrift'), p. 6). Er dient te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten en vervolging fundamenteel worden ondergraven door het geheel van voorgaande inconsistenties en vaagheden. De vervolging van de APC was voor u geen reden om uw land te verlaten. U stelde enkel te zijn vertrokken omwille van een grondconflict (notities, p. 10)."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschriften lijken te suggereren, kan uit bovenstaande motieven niet blijken dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers politieke activiteiten voor de PDP op basis van "een eenvoudige analyse van zijn politieke kennis". Met de argumentatie dat verzoeker geen jeugdleider zou geweest zijn omwille van zijn diepgaande kennis van de politiek, maar wel omwille van "zijn opmerkelijke populariteit en uitgebreide netwerk van vrienden en contacten onder jongeren" gaan zij voorbij aan de kern van de kritiek van de commissaris-generaal, met name dat verzoeker uitermate oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd over zijn beweegredenen om de PDP te vervoegen. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn functie omschrijft als het organiseren van meetings om jongeren te mobiliseren voor de PDP te stemmen (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). In dit soort functie kan er redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden, zelfs zo hij verkozen zou zijn omwille van zijn populariteit en zijn vaardigheid om mensen bijeen te brengen en te inspireren, dat hij kan toelichten waarvoor de partij staat, wat hun doel is wat zijn motivatie was om deze partij te vervoegen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Bovendien merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker evenmin zijn werk als jeugdleider bij deze partij op coherente wijze in de tijd kan situeren. De verzoekende partijen ondernemen verder geen enkele poging om een aannemelijke uitleg te bieden voor de vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker aan zijn politiek profiel koppelt, met name dat (i) het onduidelijk is om welke reden hij geviseerd werd, (ii) hij niet in staat bleek om zijn vervolgers te identificeren, (iii) zijn verklaringen omtrent de moordpogingen zowel oppervlakkig als inconsistent waren, en (iv) hij in het kader van zijn asielprocedure in Duitsland niets heeft vermeld over zijn politieke vervolgingsvrees. Aldus weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen de hoger gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoeker zijn politiek profiel, noch de vervolging die hieruit zou voortvloeien, aannemelijk maakt.

Wat betreft de door de verzoekende partijen in hoofde van hun drie minderjarige dochters aangevoerde vrees voor genitale verminking, wijst de Raad er vooreerst in navolging van de commissaris-generaal op dat het voor de beoordeling hiervan belangrijk is dat zij een duidelijk beeld schetsen van hun profiel en familiale achtergrond, doch dat zij hiertoe in gebreke blijven. Hoger werd reeds gewezen op contracties in verzoekers

verklaringen over zijn familieleden en de dood van zijn ouders, die door de verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden weerlegd of verklaard. Voorts kan de Raad de commissaris-generaal volgen waar zij vaststelt dat ook verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegt over haar familiale achtergrond, zoals in de tweede bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“(…) In Duitsland legde u een op 7 december 2013 gedateerde huwelijksakte neer waaruit blijkt dat uw vader overleden is. In uw geboorteakte en een schriftelijke verklaring van uw moeder, beiden opgesteld in juni 2018, wordt eveneens gewag gemaakt van een overleden vader. Deze informatie werd door u bevestigd op 4 juli 2017 (niederschrift, p. 3) en 12 oktober 2020 (anlage, p. 1). Volgens uw verklaringen in België zou uw vader nog woonachtig zijn in uw geboortedorp Obi-Obiet. In 2018 zouden jullie elkaar nog telefonisch hebben gesproken (notities, p. 8). Verder sprak u in Duitsland over uw vrees voor uw oom, die u identificeerde als de oudere broer van uw vader. In België stelde u daarentegen enkel een oom langs moederszijde te kennen (notities, p. 10). Wat uw broers en zussen betreft, maakte u eerst gewag van drie zussen en drie broers (niederschrift, p. 3). Bij een volgend interview sprak u dan weer over twee zussen en een broer (anlage, p. 3). Daarna stelde u enkel twee halfbroers en twee halfzussen langs moederszijde te hebben (verklaring DVZ dd. 27 januari 2022, vraag 16). Tijdens uw meest recente interview verklaarde u broers en zussen te hebben die u nooit leerde kennen. U kent enkel de halfbroers en -zussen die u eerder had benoemd (notities, p. 8-9).”

In haar verzoekschrift erkent verzoekster dat zij valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de dood van haar vader, maar betoogt zij dat deze verklaringen gezien moeten worden in de context van haar uiterst precaire en moeilijke situatie. Waar verzoekster melding maakt van taalproblemen, stelt de Raad echter vast dat verzoekster haar verklaringen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als op het CGVS heeft afgelegd in het Engels, welke taal zij blijkens haar ‘verklaring betreffende procedure’ van 27 januari 2022 voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7 + B, verklaring betreffende procedure van verzoekster). Verzoekster bevestigde op het CGVS dat het interview bij de DVZ goed verliep (AD, stuk 4 + B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3) en uit de stukken in het administratief dossier kan verder niet blijken dat er zich bij de DVZ problemen hebben voorgedaan met de tolk of de vertaling. Evenmin blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er zich dergelijke problemen zouden hebben voorgedaan. Verzoekster bevestigde het Engels van de *protection officer* en alle gestelde vragen goed te hebben begrepen (*Ibid.*, p. 2, 3, 26). Dat er zich tijdens haar gehoren taalproblemen zouden hebben voorgedaan die de vastgestelde tegenstrijdigheden desgevallend zouden kunnen verklaren, kan aldus niet blijken. Verzoekster betoogt verder dat zij zich “*in een situatie van grote kwetsbaarheid*” bevond, zij geconfronteerd werd met stress en depressie, zij wanhopige pogingen deed om werk te vinden en deze “*toestand van nood en isolement kan hebben geleid tot fouten en onnauwkeurige verklaringen*”. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor verzoeksters moeilijke situatie, kan deze uitleg niet volstaan, nu verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat haar cognitieve vermogens toen dermate aangetast zouden zijn geweest dat zij niet meer in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen over de kern van haar relaas. Bovendien voert verzoekster aan dat het opvangcentrum overbevolkt was en er geen adequate middelen aanwezig waren. De Raad stelt vast dat dit een blote bewering is die door verzoekster niet wordt gestaafd, en dat deze omstandigheden verzoekster bovendien niet kunnen vrijstellen van de plicht om correcte en eerlijke verklaringen af te leggen bij de asielautoriteiten van het land waar zij bescherming zoekt. Waar verzoekster verder betoogt dat zij in het opvangcentrum “*zonder toegang tot passend juridisch advies en zonder volledig begrip van de asielprocedures, werd gedwongen om onjuiste verklaringen af te leggen in de hoop haar precaire situatie te verbeteren*”, begrijpt de Raad niet hoe de toegang tot juridisch advies veranderingen zou aanbrengen in haar verklaringen omtrent het overlijden van haar vader, en de afwezigheid ervan verzoekster zou dwingen hierover onjuiste verklaringen af te leggen. Bovendien werd verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk reeds bijgestaan door een advocaat. Waar verzoekster betoogt dat haar valse verklaringen met betrekking tot de dood van haar vader niet mogen worden gebruikt om haar volledige verhaal of de reeds verstrekte bewijzen in diskrediet te brengen, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissingen als een geheel moeten worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissingen zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen uiteengezette motieven op grond waarvan de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van de verzoekende partijen of hun kinderen geen nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. Tenslotte biedt verzoekster geen verweer ter verklaring van de door haar afgelegde tegenstrijdige verklaringen betreffende haar verdere familie. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoend om de pertinente analyse van de commissaris-generaal, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij in de tweede bestreden beslissing als volgt motiveert aangaande de situatie betreffende vrouwenbesnijdenis in het land van herkomst van de verzoekende partijen en het risico dat hun dochters in dit verband lopen:

“(…) Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage VGV-prevalentiegraad, namelijk 18.4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. De prevalentie verschilt van regio tot regio en hangt samen met de culturele tradities. In casu is een risicobeoordeling ten aanzien van Delta state aan de orde. Voor deze state wordt een percentage van 36.4% opgetekend. Aldus is een objectief risico aanwezig, maar zal het werkelijke risico afhankelijk zijn van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming. In verband met de individuele situatie wordt vooreerst herhaald dat u en uw man beiden tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent jullie familiesamenstelling. Verder dient te worden verwezen naar de afwijzende houding van zowel u als uw echtgenoot ten aanzien van de praktijk. Hij stelde: “ik wil niet dat mijn dochter de pijn heeft die haar moeder heeft. De pijn is heel erg. Ik wil niet dat ze die pijn meemaken. Ik wil niet dat zoiets zou gebeuren” (notities man, p. 19). Uit informatie, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden meisje in staat moeten zijn om hun dochter van de praktijk te behoeden. U werd bevraagd over de mogelijke gevolgen indien u uw dochters niet zou laten besnijden. Eerst stelde u dat de gemeenschap u zou kunnen verstoten of zelfs vermoorden (vragenlijst CGVS dd. 21 oktober 2022, vraag 3.5). Op de zetel van het CGVS maakte u enkel gewag van het risico op verstoting (notities, p. 18). Uw echtgenoot sprak eveneens over uitsluiting (notities man, p. 18-19). U vreest dat onbesneden meisjes bespot en aangevallen worden, waardoor ze zelfmoord zouden kunnen plegen. U concretiseert evenwel niet welke perso(n)en uw dochters zou(den) aanvallen (notities, p. 19). In de bronnen wordt enkel de vrees voor verstoting bevestigd, niet de vrees voor fysiek geweld of moord. De ouders van niet-besneden meisjes riskeren inderdaad maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan niet “worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade” (map ‘landeninformatie’ – stuk 1, p. 21). De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, …). Er wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochters, tegen de wil van familie of stamleden, te beschermen tegen VGV. Er zijn aldus geen redenen om aan te nemen dat u en uw man niet in staat zouden zijn om jullie dochters te beschermen in Nigeria.

Wanneer werd gevraagd welke vervolgingsactor(en) een bedreiging voor uw dochters zou(den) zijn, wees u hoofdzakelijk naar uw moeder. Er dient te worden opgemerkt dat u uw dochter H(...) reeds van haar heeft kunnen beschermen. In de periode 2013-2016 leefden jullie samen in hetzelfde huis in Obi-Obieti. Telkenmale uw moeder u onder druk zette om H(...) te laten besnijden, probeerde u haar duidelijk te maken dat de keuze niet bij haar lag: “ik zei hen dat het mijn beslissing was, mijn beslissing” (notities, p. 16). De vaststelling dat u als alleenstaande moeder uw dochter kon beschermen terwijl u samenleefde met haar vervolger, plaatst een eerste kanttekening bij de gegrondheid van uw vrees. U beschreef uzelf inderdaad als een sterke vrouw (notities, p. 12). In geval van een terugkeer naar Nigeria zouden uw dochters ditmaal ook op de bescherming van hun vader kunnen rekenen. De aanwezigheid van uw echtgenoot zou een significante impact hebben: “mijn moeder zal mijn kinderen niet uit ons huis halen omdat zij mijn man respecteert” (notities, p. 16). Uit de bronnen blijkt bovendien dat “de houding van de grootouders vrij onbeduidend [is]” en dat ouders het laatste woord hebben (map ‘landeninformatie’ – stuk 1, p. 21). In verband met uw levensomstandigheden voorafgaand aan uw vlucht vertelde u dat uw zoon S(...) naar school bracht terwijl uw dochter H(...) bij u bleef zodat u haar kon beschermen. Hierdoor zou uw dochter een leerachterstand hebben opgedaan (notities, p. 11, 20). Uw verklaringen hieromtrent zijn betwifelbaar aangezien H(...) net 5 jaar was geworden toen jullie in 2016 Nigeria verlieten. Uw zoon was zelfs nog geen 2.5 jaar oud. Wanneer uw man bevraagd werd over wie zijn dochters zou willen laten besnijden, kon hij enkel verwijzen naar “de traditie”. Hij werd tweemaal aangespoord om specifieke personen te benoemen, maar bleef hierbij in gebreke (notities man, p. 19).

Tot slot dient te worden gewezen op de mogelijkheid om bij terugkeer naar Nigeria niet in het huis of het dorp van uw moeder te gaan wonen. U bevestigde dat u zich met uw gezin elders zou kunnen vestigen, maar dat u nog steeds contact zou houden met uw moeder: “dan nog zou mijn moeder af en toe op bezoek komen, want ze is mijn moeder. Zo zou ze mij weten wonen” (notities, p. 19). Vervolgens zou ze, zonder uw medeweten of goedkeuring, uw dochters kunnen meenemen om hen te laten besnijden (notities, p. 19-20). Het is echter geheel uw keuze om contact te houden met uw moeder en haar te informeren over jullie nieuwe woonplaats. Zij is de primaire vervolger van uw dochters; de enige persoon die hen zou willen laten besnijden. Een gelijkaardige bemerking wordt gemaakt in verband met de verklaringen van uw echtgenoot. Ook hij bevestigde dat jullie elders in Nigeria zouden kunnen wonen. Dan zou verwacht worden dat jullie jaarlijks zouden terugkeren naar jullie herkomstregio. Daar zou de gemeenschap jullie onder druk zetten om jullie dochters te laten besnijden (notities man, p. 19-20). Er wordt aldus vastgesteld dat de redenen waarom u uw dochters zou laten besnijden van culturele en familiale aard zijn. De houding van u en uw echtgenoot is een determinerende factor bij (het voorkomen van) de besnijdenis en bij de vrijwaring van de fysieke integriteit van uw dochters. Er werd reeds vastgesteld dat jullie in staat zouden zijn om in Nigeria jullie dochters voor de praktijk te behoeden. U heeft echter niet aangetoond dat de druk van uw Nigeriaanse familie en/of

(besnijdenis)cultuur geografisch beperkt is of niet zou spelen buiten deze regio, zelfs in Europa. Indien u en uw echtgenoot menen niet te kunnen weerstaan aan deze culturele gewoontes, kan het CGVS enkel de nood vaststellen om in het belang van het kind maatregelen te nemen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van de meisjes, desgevallend ook tegen haar ouders. Dergelijke maatregelen komen echter toe aan de burgerlijke rechter en vallen buiten het bestek van de asielprocedure. U bevestigde dat er, naast uw moeder, geen andere personen een bedreiging zouden vormen voor de fysieke integriteit van uw dochters (notities, p. 19)."

De verzoekende partijen gaan uit van een verkeerde lezing van de motieven van de tweede bestreden beslissing waar zij aanvoeren dat het risico op genitale verminking bij haar dochters als laag wordt beschouwd op basis van de nationale prevalentie. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing op basis van de beschikbare informatie over de nationale prevalentie van genitale verminking in Nigeria terecht stelt dat er een objectief risico op genitale verminking is, maar dat het werkelijke risico afhankelijk is van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming, en in die zin tot het besluit komt dat het risico op genitale verminking in hoofde van de drie dochters van de verzoekende partijen niet aannemelijk wordt gemaakt. De verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschriften op dat verzoekster zelf genitale verminking ondergaan heeft en menen dat aldus het risico in hoofde van haar dochters vergroot wordt. Zo erkend wordt dat verzoekster inderdaad het slachtoffer is geworden van genitale verminking, daar dit blijkt uit de door haar neergelegde documenten (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 1), weerleggen de verzoekende partijen met voorgaande bewering niet de bovenstaande pertinente motivering van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat de beslissing tot besnijdenis afhangt van de ouders van het meisje en zij in staat worden geacht hun dochter te beschermen, temeer uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat beide verzoekende partijen tegen de praktijk van genitale verminking zijn (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16 en 18 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 18-19; AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 8 – 10). De verzoekende partijen verwijzen naar de bij hun verzoekschriften gevoegde foto van de littekens op de buik van hun dochter H. (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) en stellen dat dit hun verklaringen met betrekking tot de voortdurende praktijk van genitale verminking in hun gemeenschap bevestigt. Nog daargelaten dat de Raad niet kan vaststellen waardoor de littekens op de buik van H. zijn veroorzaakt en de verzoekende partijen dit niet nader toelichten of staven, neemt dit betoog niet weg dat de verzoekende partijen in staat zouden moeten zijn hun dochters te beschermen bij een eventuele terugkeer naar Nigeria. Tevens merkt de Raad hierbij op dat de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aangeven dat H. "mogelijk niet langer bang is", maar haar zus, S. (zij bedoelen waarschijnlijk hun dochters M. en E., daar S. hun zoon is), kwetsbaar blijft, en de tradities en gebruiken in een gemeenschap een belangrijk element zijn voor het bepalen van het risico waarmee een gezin wordt geconfronteerd. Zo een zekere druk vanuit de gemeenschap inderdaad niet kan worden uitgesloten, gaan de verzoekende partijen opnieuw voorbij aan de pertinente motivering in de tweede bestreden beslissing waaruit blijkt dat de ouders van een niet-besneden meisje in de mogelijkheid zijn hun dochter hiervan te behoeden en dat verzoekster hier in het verleden al in geslaagd is en nu de bijkomende steun van verzoeker zou hebben (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16 en 20). Bovendien blijkt niet dat de stigmatisering en maatschappelijke uitsluiting die een niet-besneden meisje of vrouw in Nigeria te beurt kan vallen gelijkgesteld kan worden met 'vervolging of ernstige schade', mede in acht genomen dat veel vrouwen niet van zichzelf noch van elkaar weten of ze al dan niet besneden zijn (AD, stuk 6B, 'Landeninformatie', COI Focus "Nigeria. Vrouwelijke genitale verminking (VGV)" van 13 mei 2019, p. 19-22). Aldus slagen de verzoekende partijen er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de tweede bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing terecht als volgt:

"(...) Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoekster om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. De verzoekster om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. U heeft niet geprobeerd beroep te doen op de politie of andere instanties om uw dochter H(...) te beschermen van uw moeder (notities, p. 18). Uit informatie, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence against persons (prohibition) act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt, waaronder ook uw herkomstregio Delta state. Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat volgens de verzamelde informatie genitale verminking praktiserende vrouwen zelden strafrechtelijk worden vervolgd en *“het (...) buitengewoon moeilijk (is) om juridische stappen te ondernemen tegen alle personen die bij deze praktijk betrokken zijn in het hele land”*. Verzoekster staft deze beweringen echter niet met enig begin van bewijs, noch maakt zij deze enigszins concreet. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij stappen heeft ondernomen om zich te wenden tot de autoriteiten van haar land. Zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud haar dochter zelf beschermd te hebben tegen haar moeder (AD, stuk 4 + B, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16 en 20) en ook toen haar moeder haar dochter meenam, blijkt niet dat verzoekster naar de politie ging of een klacht indiende. Zodoende maakt verzoekster in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat zij geen afdoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. Gezien het feit dat internationale bescherming pas kan worden toegekend indien alle redelijke inspanningen tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten geleverd zijn, *quod non in casu*, is verzoeksters betoog niet dienstig.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 190 712 van 21 augustus 2017, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geenszins betwisten dat verzoekster tijdens haar vier jaar durende asielprocedure in Duitsland op geen enkel moment melding maakte van de besnijdenis die zij vreest in hoofde van haar dochter, noch dat de verklaring die zij voor haar nalatigheid dienaangaande tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft geboden niet kan overtuigen, zoals door de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing wordt toegelicht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn draagkrachtig en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid gelaten worden, door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts wordt in de tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster nog als volgt gemotiveerd:

“Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven stelde u omwille van twee redenen herkomstland te zijn verlaten. U verwees enerzijds naar het grondconflict waarbij uw echtgenoot betrokken was en anderzijds naar de besnijdenis van uw dochter (notities persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2023 (verder ‘notities’), p. 11). Toen later de vraag werd gesteld omwille van welke redenen u Nigeria had verlaten, wees u naar opnieuw naar de besnijdenis van uw dochter. U vermeldde ook het pestgedrag van uw stiefvader (notities, p. 17). Pas aan het einde van het persoonlijk onderhoud vertelde u uw stiefvader ook betrokken was in een conflict over een stuk grond. In 2016 escaleerde de ruzie tot een fysiek gevecht waarbij hij neergeschoten werd. Er werd gevraagd waarom u dit incident niet eerder had vermeld. U stelde enkel bevestigd te zijn geweest over uw vertrekmotieven en terugkeervrees. De moord op uw stiefvader houdt geen verband met de reden waarom u Nigeria verliet en niet kan terugkeren (notities, p. 22). U bevestigde uitdrukkelijk geen persoonlijke vrees voor vervolging te hebben omwille van de moord op uw stiefvader (notities, p. 23). Een gelijkaardige bemerking wordt gemaakt in verband met het reisgeld dat u nog verschuldigd bent aan de Nigeriaanse vrouw ‘A(...)’ of ‘K(...)’. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt reeds aangetast door de vaststelling dat u tijdens uw asielprocedure in Duitsland niets had vermeld over een vrouw die u onder druk had gezet om in Libië sekswerk te verrichten en waaraan u nog 2 miljoen naira verschuldigd bent. Op 19 januari 2023 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in bij de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF). Uit de stukken, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u enkel internationale bescherming verzocht omwille van een eigendomsconflict tussen uw vader en uw oom (niederschrift (...)) (verder ‘niederschrift’), p. 4-5). U bevestigde geen andere asielmotieven te hebben (ibidem, p. 5). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met uw Duits asioldossier. U ontkende de vaststelling dat u in Duitsland niets had gezegd over A(...), de prostitutie of schulden (notities, p. 22). Verder kan verwezen worden naar de bevreemdende timing. Pas in 2022, zes jaar na uw vertrek uit Nigeria, ging A(...) naar uw ouderlijk huis om naar de terugbetaling te vragen (notities, p. 13). U kon niet toelichten waarom zij in de jaren voordien daartoe geen actie had ondernomen (notities, p. 14). De gegrondheid van uw vrees kan eveneens niet overtuigen. In 2017 stuurde A(...) u een vriendschapsverzoek op Facebook, waarop u haar simpelweg blokkeerde. Sindsdien heeft ze u niet meer gecontacteerd (notities, p. 13). Ook uw moeder kon haar meteen wegsturen toen ze bij uw ouderlijk huis aanklopte. Uit uw verklaringen kan aldus geen gegronde vrees worden afgeleid. U stelde zelf: “ik ben niet echt bang voor die vrouw. [...] Ik heb niet echt nagedacht over mijn vrees voor de vrouw, omdat dat niet mijn voornaamste probleem is” (notities, p. 14). Hierbij beriep u zich opnieuw op de problemen van uw man en de besnijdenis van uw dochters.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 5, 'Documenten') kunnen omwille van de in de eerste bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"De door u en uw echtgenoot ondertekende verklaringen op eer van GAMS op naam van uw drie dochters (map 'documenten' – stukken 8-10) zijn indicatief van jullie afwijzende houding ten aanzien van VGV. De stukken ondersteunen uw verklaringen dat u niet wil dat uw dochters besneden worden. Hogerop werd reeds vastgesteld dat de beslissing omtrent vrouwenbesnijdenis in Nigeria sterk afhankelijk is van de ouders. Indien beide ouders tegen de praktijk zijn, hetgeen in casu het geval is, moeten zij in staat zijn om hun dochter hiervan te behoeden.

U legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent (ibidem – stuk 1). Er wordt niet betwist dat genitale verminking een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van meisjes en vrouwen. Er wordt evenmin getwijfeld aan uw verklaring dat u hiervan het slachtoffer was noch aan uw psychisch en fysiek lijden die het gevolg zijn van uw besnijdenis (notities, p. 17-18). Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat u ingevolge hiervan bij een terugkeer naar Nigeria nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. U haalde geen elementen aan die hiertoe zouden besluiten (notities, p. 25).

Uit de zes medische attesten op naam van uw drie dochters (map 'documenten' – stukken 2-7), kan worden afgeleid dat zij geen genitale verminking hebben ondergaan. Het loutere gegeven dat u besneden bent en uw dochters niet, kan niet volstaan om te besluiten dat er in hoofde van uw dochters een gegronde vrees voor besnijdenis bestaat. Hogerop werd reeds vastgesteld dat u en uw echtgenoot in staat zouden zijn om uw dochters in Nigeria te beschermen van personen die hen zouden willen besnijden, in casu uw moeder. De medische documenten doen geen afbreuk aan deze conclusie."

De door verzoekster middels haar aanvullende nota bijgebrachte stukken zijn niet van aard voorgaande analyse in een ander daglicht te stellen. Het geboortecertificaat van de verzoekende partijen hun dochter H. kan louter haar identiteit en afkomst staven, maar vormt geen bewijs van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees bij terugkeer. Ook de foto van de badge van het opvangcentrum op naam van H. en de fotokopie van verzoeksters bijlage 26 bevatten geen informatie die licht kan werpen op de redenen waarom de verzoekende partijen hun land van herkomst verlaten hebben of de problemen die zij vrezen bij terugkeer.

De algemene informatie die blijkt uit de inventaris van bronnen wordt gevoegd bij de verzoekschriften heeft geen betrekking op de persoon van de verzoekende partijen, noch op de persoonlijke feiten die de verzoekende partijen aanvoeren en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschriften nog dat de kwaliteit van hun verklaringen wordt aangetast door hun psychologische toestand. Zij stellen verschillende medische attesten voorgelegd te hebben waaruit blijkt dat zij lijden aan "episodes van dissociatie", dat de tolk verschillende keren om herhaling vroeg en dat ook hun raadsman hun 'afwezigheid' heeft vastgesteld tijdens gesprekken met hen. Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partijen niet betwisten, dat zij zelf geen bijzondere procedurele noden, omwille van hun vermeende psychologische kwetsbaarheid of een andere reden, hebben kenbaar gemaakt (AD, stuk 7 + B, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van de verzoekende partijen). De verzoekende partijen hebben op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van hun vermeende kwetsbaarheid, noch om enige andere reden, niet in staat zouden zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure. Toen hen aan het begin van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of zij opmerkingen hadden over hun eerste interview bij de DVZ, gaven zij niet aan dat zij toen te kampen hadden met mentale of andere problemen die hen verhinderden om de essentiële elementen van hun relaas correct te vermelden en de hen gestelde vragen correct te begrijpen en te beantwoorden (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3). De verzoekende partijen werden er bij aanvang van hun persoonlijk onderhoud op het CGVS op gewezen dat zij eventuele problemen, vragen of opmerkingen onmiddellijk moesten melden, doch hebben op geen enkel moment melding gemaakt van problemen die hen verhinderden om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze verklaringen af te leggen (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2 en 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2). Tevens gaven de verzoekende partijen aan zich goed te voelen bij de start van het persoonlijk onderhoud (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2). Na afloop van hun persoonlijk onderhoud maakten zij noch hun advocaat melding van problemen die zij zouden hebben ervaren omwille van hun

vermeende psychologische toestand (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 26-27 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 23-24). Bovendien dient de Raad vast te stellen, dat waar zij beweren talrijke medische attesten met betrekking tot hun mentale gezondheidstoestand te hebben voorgelegd, dit niet kan blijken uit het administratief dossier en zij evenmin dergelijke attesten bijbrengen in het kader van onderhavig beroep. Hun betoog onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de Raad is bijgevolg niet dienstig, nog daargelaten dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en de verzoekende partijen bovendien niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat zij nooit naar school zijn gegaan en dagelijks op het land werkten, waarmee de commissaris-generaal volgens hen rekening had moeten houden gelet op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen laten vooreerst na te concretiseren welke invloed het gegeven dat zij in de landbouw zouden hebben gewerkt en niet naar school zouden zijn gegaan heeft op het afleggen van hun verklaringen of op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen. Tevens dient te worden herhaald dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Nigeria als ingenieur werkte en hiermee goed in zijn levensonderhoud kon voorzien (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6), en dient er verder op te worden gewezen dat verzoekster volgens haar verklaringen als naaister werkte en een gepensioneerde vroedvrouw hielp (AD, stuk 4 + B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7; AD, stuk 7 + B, verklaring DVZ van verzoekster, vraag 12). Uit hun verklaringen bij de DVZ blijkt bovendien dat verzoekster tot de achtste graad van het middelbaar onderwijs naar school ging en verzoeker aangaf tot de vierde graad van het lager onderwijs school gelopen te hebben (AD, stuk 7 + B, verklaring DVZ van de verzoekende partijen, vraag 11). Wat er ook van zij, de Raad benadrukt dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de beschermingsaanvraag. Ook van personen die beweren dat hun dagelijkse routine bestond uit op het land te werken en geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat zij coherente, duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kunnen afleggen over hun persoonlijke leefwereld en wat zij stellen zelf te hebben meegemaakt, wat *in casu* niet het geval is. De Raad wijst er nog op dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en dat de verzoekende partijen hoe dan ook niet aantonen dat zij niet over de verstandelijke vermogens zouden beschikken om vragen te beantwoorden over wat zij stellen te hebben meegemaakt. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde die waren aangepast aan het profiel van de verzoekende partijen. Dat de verzoekende partijen doorheen hun procedure dermate verschillende verklaringen aflegden over essentiële elementen van hun vluchtrelaas kan niet louter worden vergoelijkt door hun voorgelaten gebrek aan scholing en het feit dat het bewerken van het land hun middel was om te overleven. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Voorts is de algemene en niet nader uitgewerkte verwijzing van de verzoekende partijen naar de wijdverbreide corruptie in Nigeria, hun betoog dat niets hen een eerlijk proces kan garanderen en hun bewering dat zij deel uitmaken van de groep boeren die in het noordwesten van Nigeria bedreigd worden door de Fulani-herders, niet dienstig. De verzoekende partijen lichten namelijk niet toe hoe dit kadert binnen hun leven in en vlucht uit Nigeria, noch maken zij dit op enige wijze concreet.

Waar de verzoekende partijen nog aanvoeren dat indien er twijfel zou zijn wat betreft hun afkomst uit het dorp "*Naka/Yaka*", het voordeel van de twijfel kan worden toegepast, merkt de Raad op dat uit hun eerdere verklaringen blijkt dat zij afkomstig zijn uit respectievelijk Obi-Obieti en Idogbo en dat hier bovendien geen twijfel over geuit wordt. De verwijzing naar de toepassing van het voordeel van de twijfel is dan ook niet dienstig.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Nigeria, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen de redenen waardoor zij Nigeria zouden verlaten hebben en vrezen er niet meer naar te kunnen terugkeren, niet aannemelijk maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Nigeria.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en er thans niet naar willen of kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor besnijdenis in hoofde van hun dochters, voor M. I. omwille van het grondconflict waar verzoeker in betrokken geraakte en voor de politieke vijanden van verzoeker.

Waar de verzoekende partijen betogen dat uit objectieve informatie blijkt dat zij in omstandigheden leven die niet in overeenstemming zijn met de menselijke waardigheid, maken zij dit verder niet concreet. Ook hun loutere verwijzing naar hun vermeend kwetsbaar profiel en hun stelling dat er rekening gehouden moet worden met hun individuele omstandigheden, zonder dit verder toe te lichten, is niet afdoend.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Delta, waaruit de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden besloten dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het betoog van de verzoekende partijen dat hun specifiek profiel moet in rekening worden gebracht is bijgevolg niet dienstig. De verzoekende partijen uiten kritiek op de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie en zijn van mening dat die niet actueel genoeg zou zijn, maar brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

3.3.5.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.9. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT